

כשהלב קורא

סיפורי הגבורה של מתנדבי איחוד הצלה ביום שמחת תורה תשפ"ד
7 באוקטובר 2023

כשהלב קורא

WHEN THE HEART CALLS

סיפורי הגבורה של מתנדבי איחוד הצלה
7 באוקטובר 2023

כתיבה: מלי אברהם
עריכה לשונית: אבי סוויסה
עיצוב גרפי: חדוה מגנוס
צילום: איחוד הצלה, אורן כהן
הפקה: אגף תקשורת. 2024

ארגון המתנדבים הלאומי

תוכן העניינים:

5	אלי פולק מנכ"ל איחוד הצלה • הקדמה
9	אלי ביר נשיא איחוד הצלה • אל מול המציאות האכזרית
13	דובי מייזל סמנכ"ל מבצעים • הדי אן איי של הארגון
17	ד"ר תמר שלזינגר, מתנדבת חוסן בכירה • משואה כתומה של הצלת חיים
21	ליעד אוחנה, פרמדיק ראשי • מה שנראה כהפוך מההיגיון האנושי
25	דוד קריספיל משנה לסמנכ"ל מבצעים • מלחמת מצווה
31	גיטי ביר, פרמדיקית • קול תקתוק הצלת החיים
35	סיון משיח, פרמדיקית • הצלת חיים פיזית ורוחנית
39	אהרון בן הרוש, מפקד כוחות שטח • אדם אחד לבוש חצי בגדי חול חצי בגדי שבת
43	לינור אטיאס מפקדת כוחות שטח • היום שייחקק לנצח
47	דיויד בדר, מפקד כוחות שטח • האיש שהציל פצועים תחת אש
53	רחל צ'ובטה, מנהלת מחלקת שעת חירום • אחריות מטורפת ודאגה עצומה
57	מני וינפלד ומאיר ביטון חובשים מתנדבים • קידוש השם ענק
59	ניב בוחבוט, חובש מתנדב • מחפשים את רקסי
61	אושרת בורפקר, חובשת מתנדבת • חוסן!
67	סרג'יו גריליניק, חובש מתנדב • ממודיעין לעוטף
69	חני וקנין, חובשת מתנדבת • להציל עוד ועוד חיים
73	יחיאל גורפיין חובש מתנדב • לא משאירים פצועים מאחור
77	יוסף חיים סיבוני, חובש מתנדב • נצרב בתודעה

קול מלִּיקְמָה בְּאַרְצֵי וְשִׁבְרֵי גְדוּל

הספר הזה הוא סיכורם של המתנדבים שלנו, מתנדבי ומתנדבות איחוד הצלה המופלאים, שעשו ביום ה- 7.10.23 את הלא ייאמן וליום תמים אחד היו כמלאכים של ממש – נקודות כתומות של אור באותו יום אפל ונורא. מאז השואה לא התרחש אירוע מזעזע כל כך לעמנו, ועד ליום זה ממש מלקת מדינת ישראל את כפציה. באותו יום נוראי ושחור, התגלו פניו היפים של איחוד הצלה ומתנדביו, כי כן הוא עמד בחוד החנית, ברוח איתנה ובאחדות מרשימה ועזה.

הסיפורים בספר המוגש לכם, נכתבו תוך כדי וגם אחרי אותם ימים קשים של לוחמה ופורסמו במטרה לזכור את ההיסטוריה, להתרגש ולהוקיר את רוחם האיתנה, המסורה. כותבת התוכן יצאה לראיין את המתנדבים שהיו שם. היו ממש. שמעה ותיעדה את סיפוריהם המרגשים, אשר באופן מכוון – נכתבו בסגנון שונה, כל מתנדב והשפה המתאימה לו. באופן אישי, סיפור זה לאוקטובר שלי יזכיר לי תמיד את חוזקו של עם ישראל ותורתו הקדושה. יום שבת שמחת תורה, נפתח בביתי בשעה 6:30 בבוקר, כאשר התקשרו אלי מהמוקד להודיע שמתחולל מטח טילים כבד מעזה לישראל - חריג מכל פעם. חריג בכל קנה מידה, ושהוחלט לקדם כוחות לכיוון הדרום. ככל שחלפו הדקות קיבלתי עוד ועוד שיחות נוספות-מחבלים שחדרו לישראל, ראש סניף שדרות מדווח שיורים עליו. מסיבה ברעים שמחבלים חדרו אליה, ועוד. אני מבין שמדובר באירוע גדול מורכב עם כל המשתמע מכך. התארגנתי לציאה לכיוון המוקד, אבל בהחלטה של רגע פניתי לבית כנסת, כי נאמר לי שכבר הגיעו מנהלים למוקד. אני אחד מגבאי בית הכנסת ושמחת תורה הוא יום חשוב כל כך. קפצתי לשם על מנת לעדכן ולהכווין מה עושים במקרים של אירוע, ורק אח"כ נסעתי למטה. מצאתי מוקד עמוס וחירומי. ההבנה שמדובר במצב יוצא דופן כבר הכתה בכל. המחשבה הראשונה שלנו היה לשלוח מתנדבים להיכנס ולהציל כמה שיותר חיים. אבל אחר כך חשבנו מיהו יכול להיפגע. בסוף גם בקריאה מהמתנדבים הבנו שהצבא נלחם ולא יכול להוציא כפועים. לא היה אף גוף אחר שנכנס, ולכן הוחלט, לאחר התלבטות (כפי שתקראו פה בסיפורם של המתנדבים הבכירים) הוחלט ש"במקום שאין אנשים נהיה אנו האנשים" כמובן. זה לווה בחשש גדול. לקחנו את הסיכון שהנורא מכל עלול לקרות למתנדבים שלנו – וכמובן שלא חייבנו אף אחד להיכנס! נתנו לכל אחד את הבחירה שלו אם להיכנס או לא, תוך שאנחנו מבהירים את המצב לאשורו – סכנה ממש. להפתעתנו, לא היה אחד שלא רצה – כל המתנדבים חתרו והתחננו להיכנס. מכיוון שהצלת חיים היא בדי אן אי שלנו. כוחות רבים של איחוד הצלה נכנסו לקיבוצים וליישובים, בתיאום מושלם עם צה"ל והמשטרה, כתף אל כתף. אמבולנסים וגם רכבים פרטיים. לאורך כל אותו היום, היו השיחות

שקיבלנו מצמררות והשיחות שראינו בשידור חי היו מזעזעים. כמה דקות לפני שקיעתו של היום הקשה מנשוא הזה, בניסיון לעודד פה את החבריה, לקחתי ספר תורה שהיה לנו בבית הכנסת בארגון, וארגנתי קריאה בתורה. חתן תורה. חתן בראשית. לפי הסדר. דתיים וחילוניים כאחד - עלו לקרוא בתורה ביום שמחתה(היום שהיה אמור להיות משמח). ופרצו בייפחות בכי מצמררות של התרגשות וכאב. משהו בקרבה אל התורה הקדושה גרם לסכר להיפתח. להוציא את כל היום הזה החוצה, את הלחץ, החשש, הכאב והזעזוע. הכל. אחד המוקדנים הערבים שלא הבין בדיוק מה פשר המאורע, אבל התרגש מאד מהאווירה הכללית הוציא מצלמה וצילם אותנו. "מה שעשיתם עם הספר", אמר לי, "מאד ריגש אותי. אתם עם חזק. שאי אפשר לשבור".

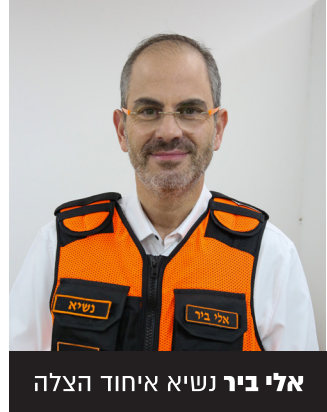
בתקווה לימים טובים ומבורכים יותר,

אלי פולק מנכ"ל איחוד הצלה

וְשַׁל אֵלֶיךָ אֲנִי בִּזְכוּתָהּ וְלִבִּי נִתְּנָהּ נְהִימוּת.

איך מרגיש אדם שהקדיש ומקדיש את כל חייו להצלת חיים כאשר באותו יום גם אשתו וגם בנו וגם חתנו נמצאים בדרום תחת אש. הלא ידוע טורף את חושינו ובמקביל כל הזמן מתקשרים אנשים שיורים עליהם ושחבלים נכנסים שוב ושוב ועוד ועוד?

איך הרגיש ב-7 באוקטובר נשיא ומייסד איחוד הצלה אלי ביר? כורע תחת כובד משקלה של הטרנדגיה שטלטלה את כולנו עד עמקי נשמתנו, ואשר נוסף לה כובד המשקל העצום הן של הדאגה למתנדבים שיצאו לשטח תוך סיכון חייהם, והן של אשתו וחתנו שיצאו להציל חיים ושל בנו החייל שגוייס... ייחרט היום הזה לנצח בזיכרוננו כיום מטלטל של זוועה ואובדן מחד, והודיה על ניסים פרטיים מאידך, ובעיקר, כמו הוא אומר, היה זה יום של דאגה שחורה, מאכלת, שכדי לעבור דרכה צריך הרבה, הרבה מאד, חוסן נפשי.

אלי ביר, נשיא ומיסד 'איחוד הצלה': "מי שמכיר אותי אפילו במעט יודע, שחיי היו רצף של אירועים מדהימים, שחלקם מרגש מאד וחלקם האחר כל ייאמן ממש. אכן. בהרבה אירועים יוצאי דופן נכחתי בחיי כבר מאז ילדותי. כמעט תמיד בצד של הנותן, המציל. אבל אותו יום גורלי, בו יצאו 1500 מתנדבים שלי, אמיצים כמו אש וחזקים כמו יהלום להציל אלפי אנשים בדרום הארץ, היה משהו שלא חשבתי שאתקל בו מעולם. בוקר שמחת תורה התחיל בגל התראות מופרז, קולוסלי, של אנשים שצלצלו למוקד וסיפרו שרצחו את שכניהם, שהם בממד, שומעים יריות ואש מבחוץ, שהם במכונית, והנהג נורה, ושאינם יודעים מה לעשות באופן כללי. בשעה 8:00 הבנתי שמדובר במלחמה ולא בפיוגוע. באותה שעה גם ראיתי איכון טלפון של אחד המתנדבים שהוא נמצא בעזה. חשבתי שזו טעות. אבל היום אני יודע שלא. הוא אחד החטופים... התגובה הראשונית והטבעית שלי, כמייסד הארגון שחרט על דגלו הצלת חיים הייתה: "תקפצו את כולם! תנו הוראה למתנדבים שירדו לדרום להציל חיים! המצב מטורף והמון מתים" אבל בה בעת נשמעה דפיקה על השולחן. סמנכ"ל מבצעים, דובי מייזל, שאל אותי: "אתה רוצה ללכת אחר כך לאלמנות ולספר להן שאתה שלחת את בעליהן למות?" לרגע נהדפתי לאחור. אבל מייד התעשתי. או, למעשה, התעשתנו, כי האמת היא שדובי, ולמעשה כל אנשי קבלת ההחלטות, התלבטו בעצמם. מחד הצורך, הרצון הטבוע בדיאן אי שלנו לצאת ולהציל, ומאידך, החשש לבטחונם של אנשינו. מה שאנחנו מזמרים באוזניהם לאורך התדרכים תמיד- סייפטי. ביטחון אישי חשוב מכל. דאגו לחזור שלמים ובריאים למשפחותיכם. מעולם, בכל ההסטוריה של איחוד הצלה, לא נרשמה התחבטות גדולה מזו. לאחר דין ודברים (אותם תוכלו לקרוא בסיפורו של דובי בעמודים הוחלט על מתווה כזה

אנחנו לא מבקשים מאף אחד לצאת, אבל מגבים את מי שכן. השעות נקפו וממדי הזוועה התגלו, טפח ועוד טפח. בשורה רדפה בשורה: גופות וכאוס. הערכת המצב שעשינו גובשה לכדי מילה אחת: טבח.

אני במוקד, בחדר הפיקוד מזועזע ודואג לסירוגין. קרוע מבכנים, מהלחץ הנורא שדמה למועקה ענקית בחזה - הדאגה הבלתי נסבלת לאשתי, לחתני שלו ולאשתו שלא עונים לי בטלפון (כיום אני יודע שזה מהסיבה הפשוטה) כי הידיים שלהם מלאות בדם.

1500 ממתנדבי איחוד הצלה האמיצים שלנו יצאו למשימת הצלת חיים בדרום, תוך שהם מסכנים את חייהם כדי להציל את אלה שנקלעו לאש צולבת של טרוריסטים ארוזים ואלימים. בין המתנדבים היו אשתי היקרה גיטי, מתנדבת מסורה, וחתני, דוד הרוש, שיצאו מייד ובלי להתלבט לרגע. לבי נקרע בין הכאב לשלום משפחתי לבין הדאגה הנואשת לשלומם של המתנדבים האמיצים שלנו. באותם רגעים מצמררים עמדתי משותק מחד מול מציאות אכזרית שבה היקרים לי מכל נמצאים בסכנה חמורה. ובמוצאי אותה שבת קשה, לא היה קץ לרווחתי כאשר אוהבי והמתנדבים שלנו חזרו בשלום מחד. ולזעזועי כאשר התגלה עומק השבר שחווה העם שלנו, ביניהם כמה מאנשינו שנפצעו בדרום מאידך. בתוך כל הקושי, זה היה היום בו הארגון שלנו התגלה במלוא תפארתו. כל המתנדבים שלנו הגיעו לשטח.

למרות שהסכנה הוסברה לכולם ולמרות המראות המזעזעים שראו, ואשר לא ייאמן שאירעו פה, אף אחד לא היה מוכן לוותר. כיום, במבט לאחור, לאחר שכל עם ישראל נוכח לדעת דרך התקשורת מה היה תפקידו של איחוד הצלה באותו יום שחור, אני שואל את עצמי בכנות ומתחלחל מי יודע מה היה קורה באותו יום לולא הצלת החיים שלנו? מדובר באלפי אנשים שניצלו!!! ילדים וילדות, נערים ונערות, נשים, אבות ואימהות. ורק בזכות התעקשותם של מתנדבנו – רופאים, פרמדיקים, נהגי אמבולנסים וחובשים של איחוד הצלה להגיע לשם בכל מחיר.

אני גאה להיות בראש ארגון של מתנדבים נטולי אנוכיות, חדורי מטרה ונפלאים שכאלו. ואני מצדיע לכם. אל מול כל החושך והאופל - אתם תשובת המשקל המאירה באור כתום.

וְאֶרֶץ שְׂפֵל רוּמִי, יוֹם דְּמָה רְשָׁע לְהַכְנִיעַ

דובי מייזל היה המום, תאונת דרכים של עשרה רכבים בכביש 232? יום שבת, 6 בבוקר, איזה דיווח מוזר! הדיווח המוזר הגיע בנוסף להתרעות בקשר על הסלמה בדרום, התמונה עדיין לא הייתה מחוורת כל צרכה, כששלח דובי את דויד קריספיל מפקד המבצעים למוקד, ותוך כדי שיחה מתברר לשניהם שמהו יוצא דופן בהיקפו, בכמותו ובאיכותו מתרחש בדרום.

סמנכ"ל המבצעים של אחוד הצלה דובי מייזל, כבר ראה הכל בחיים. גם כפרמדיק וגם עם הרזומה שלו בניהול מערכות לרפואת חירום, ניהול אסונות ושגרת המבצעים באיחוד הצלה לאורך כל השנים, כולל אר"נים למיניהם כמו אסון ורסאי, פיגועים במדרחוב, אוטובוסים שהתפוצצו ועוד (ועוד ועוד), כל אלו לא הכינו אותו ולא היו דומים אפילו לא במעט, לדבר הנורא הזה. "ההיקפים והעוצמה של הדבר הזה לא משתווים לשום אירוע שקרה פה במדינה מעולם", אומר דובי, "ההפתעה, הייאוש, ההלם והזעזוע... זה אירוע שיירשם בתולדות ההיסטוריה כנורא ביותר. המספרים לא נתפסים. מדובר על 22 יישובים – תא שטח עצום – ולמעלה מ 2000 מחבלים. מה שגרם למעל 1400 נרצחים ויותר מ 5000 נפגעים. מספרים היסטריים של נפגעים בתוך 48 שעות. שלא לדבר בכלל על המחזות והדברים המפלצתיים שחוללו יצורים שהם לא חיות ולא בני אדם." איך עבר עליך היום ההוא? "שבת שמחת תורה תשפ"ד סומנה מלכתחילה כשבת מיוחדת בשבילנו. יום תאריך בר המצווה של הבן שלי, שלמד חצי שנה את קריאת הפרשה שלו! התארחנו אצל הורי, ביישוב אפרת והיינו אחוזי התרגשות לקראת חגיגת האירועים.

6 וחצי בבוקר | מכשיר הקשר שלי מתחיל לדווח על טילים ברחבי הארץ. מייד אחרי ההודעה המוזרה על 10 רכבים בתאונת שרשרת (כשבמבט לאחור אנו יודעים שמדובר על רכבים שהטרוריסטים ירו בהם), מודיעים לנו על רצף גדול של אירועי כח"ע באופקים, בשדרות בנתיבות, ובקיבוצים. "מתחילה להצטייר פה תמונה הזויה", אני ודויד קריספיל אומרים אחד לשני. אנחנו מתחילים להזרים אמבולנסים לדרום בזמן קצר מאד ובמקביל מתנדבים מתחילים לצאת. בשעות האלו האירוע מתגלגל – המחבלים כבר הגיעו לערים ולקיבוצים, אבל אנחנו לא יודעים בדיוק עדיין מה קורה. הדיווחים הראשונים מגיעים מן הערים – פיצוצים בשדרות וכו'. מתנדבים שלנו מדווחים על ירי חי מתחילים לעוף אלינו סרטונים – של הטנדרים עם המחבלים וכו'. משהו חריג ביותר מתרחש!

7:45 | בבית הורי, אני ואשתי יושבים ומתלבטים מה עושים עם הילד? אני בסוג של גל פתוח במוקד. לאיחוד הצלה יש נהלים מסודרים מאד לזמנים כאלו. אני מורה לרחל

צ'ובטה לכתוח את המרלו"ג ולארגן הוצאת ציוד מיגון וציוד רפואי לדרום. באופקים - ליעד אוחנה, הפרמדיק שלנו יוצא עם מתנדבי אופקים ומתחיל לטפל בנפגעים קשים. אני נותן הוראה להתחיל לפנות ברכבים פרטיים. בינתיים הצוותים שלנו, שהגיעו מהמרכז ומהדרום מתמקמים בצומת חלץ, נקודה עורפית שאליה התחילו לפנות ברכבים פרטיים ומשם לפנות לבתי חולים. אנחנו מוציאים לשם משאית עם ציוד לוגיסטי ורפואי, והמקום הופך להיות נקודת מיון נפגעים, טריאג'. עד מהרה הימ"מ והצבא מגיעים לשם ו"שופכים" אלינו את הנפגעים.

9:00 | המתנדבים שלנו פועלים תחת אש בשדרות, בכפר עזה, ועוד יישובים מהעוטף. לאורך היום טיפלו ליעד והמתנדבים בעשרות נפגעים והרוגים - באוטו של ליעד פינו 3 פצועים קשים ועוד הרבה ברכבים הפרטיים של המתנדבים.

10:00 | הצבא מפזר את האנשים מבתי הכנסת בדרום ומתחיל בגיוס צו שמונה. מה יהיה על בני היקר? לקחתי ספר תורה מביכנ"ס לבית, כינסתי כמה גברים ובני קרא את הפרשיה שלו בתורה. לאחר הקריאה - שבעיצומה היתה גם אזעקה... אני נוסע למוקד בירושלים.

10:30 | במוקד, המוקדנים מדווחים שהמתנדבים מספרים בקשר על מאות הרוגים ואלפי נפגעים שצריך לפנות. לגרוף ממש מהדרכים. דיוד באדר בשטח מספר על 24 הרוגים רק בסביבתו. אני מבקש שישלחו את בני לופס עם המשאית שיעמיס את הגופות של באדר לאבו כביר. והמשאית מגיעה אליו באיחור. כי תוך כדי, בדרך הוא אוסף 90 גופות! הצוותים מתחילים לרוץ מאירוע לאירוע חלק מצוותי הרפואה, לוחמים שלנו, מבקשים תעזרו לנו! דברים איומים ונוראים מתרחשים בכפר עזה, בבארי ובעוד מלא יישובים. אני מקבל החלטה לשלוח את שני המסוקים שלנו לפינוי פצועים קשים.

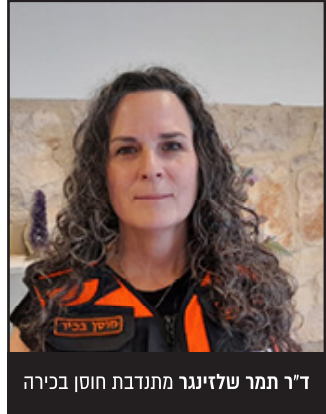
12:00 | כל הרכבים שלנו נכנסים בגבורה שאין לתארה, ממש תחת אש הם מישירים מבט למחבלים. ותוך כדי שמירה על הכללים מצליחים להציל עוד ועוד אנשים. אפשר לומר, שההחלטה להיכנס תחת אש ליישובים ולהוציא מסוקים הייתה אחת ההחלטות הקשות בחיים שלי.

12:30 | נקודת השיא של היום: אלעד בכר ורחל יושבים מולי ומנסים לשכנע אותי לא להיכנס לאזורי האש, ואני אמביוולנטי לחלוטין. מחד הם צודקים ומאידך אני אומר לעצמי ולהם - "זו החלטה כמעט בלתי אפשרית להגיד להם לא להיכנס! זה להילחם בדי אן איי הארגוני שלנו. כי אנחנו לא מסוגלים לשמוע זעקות עזרה ולא להיכנס. הם מנסים לשכנע אותי שזה מסוכן ואני אומר להם אני מוכן להתמודד עם התוצאות! מדובר בהצלחת חיים של המונים. בראש שלי אני מריץ תסריטים עגומים איך אני הולך לנחם ולספר לנשותיהם

איזה גיבורים הם היו... בסופו של דבר ברוך השם, מלאך עליון שמר על המתנדבים. אין לי שום הסבר אחר. הם לא ראו בעיניים! בחירוף נפש, הצילו מאות אנשים. מתוך 5122 נפגעים שפוננו, אנחנו, הצבא והאזרחים פינינו שני שלישי. מדובר בכשל לאומי מטורף, בו דווקא הארגון שלנו הצליח להתעלות על עצמו.

עוֹלָלֵי וְטַפֵּי נְהַשְׁבוּ בְּצֵאתְךָ מִצִּיּוֹן

**"להיקלע לשיחה מצמררת שזורקת אותך לשנת 1944
למחוזות האפלים ביותר בהסטוריה – שני ילדים קטנים
ומבועתים שמתחבאים בארון בעוד המרצחים, שרצחו
את הוריהם, הולמים על הדלת. ללוות את הילדים הללו
12 שעות בטלפון, תוך חשש נוראי לחייהם וחוסר ודאות
מוחלט. כשרק תכילה ותקווה מקננות בליבך – שיצליחו
לעבור את זה בשלום עד שיגיע החילוץ!"**

"ההורים שלנו נרצחו. ואביגיל, אחותנו נעלמה גם. תעזרי לנו!" ביקש מיכאל בן 9 מתמר שלזינגר לאחר שקיבלה את בקשתו לשיחת עזרה דרך המוקד של איחוד הצלה. מיכאל ועמליה עידן לוו על ידי תמר שלזינגר, מתנדבת חוסן של איחוד הצלה ועובדת סוציאלית, משך 12 שעות תמימות בהם ישבה תמר ליד הטלפון, מבינה בהדרגה כי המצב בעוטף עזה הוא חסר תקדים ומדריכה, מעודדת ומנחמת את הילדים הקטנים והמבוהלים, המצונפים בארון. כשהשיאה תמר משואה ביום העצמאות ה-76 הרגישה שהיא מסמלת ומייצגת את כל מתנדבי הארגון הגיבורים שעמלו באותו יום ללא לאות על הצלת חיים בגוף ובנפש. "אותו בוקר התחיל עבורי כמו רוב המתנדבים באיחוד הצלה, עם עדכונים קשים לגבי המצב בדרום", מספרת תמר, "בשעה 9:15 בבוקר קיבלתי שיחה מהמוקד, עם בקשה לדבר עם "ילד שהוריו נרצחו והוא בממ"ד". בשלב זה עדיין לא ידענו בדיוק מה מתרחש. אבל כמובן שאמרתי שאני פנויה לקבל את הקריאה. צלצלתי לילד, מיכאל, והוא סיפר לי שהוא בן 9 ונמצא עם אחותו עמליה בת ה-6. כך יצאנו לדרך. תחקרתי אותם מה אירע. הבנתי שהוריהם מוטלים מתים בחדר המגורים, אחותם, אביגיל בת ה-3, נעלמה (לאחר מכן ידענו שהיא נלקחה בשבי וברוך השם הוחזרה), ושניהם בארון בתוך הממ"ד".

ד"ר שלזינגר, היא עובדת סוציאלית עם קליניקה פרטית בראש פינה ומרצה במכללת תל-חי, היא גם מתנדבת ביחידת החוסן של איחוד הצלה. את היחידה היא מתארת כ"יחידה מופלאה שדואגת לתת מענה במקרה של צורך בסיוע נפשי, רגשי, במצבים של טראומה. ההתערבות שלנו בעצם עוזרת למנוע את ההתפתחות של פוסט-טראומה". "כאשר הבנתי שהילדים נמצאים בארון בממ"ד, הבנתי גם שהם לא מוגנים בשום צורה. הם ראו את הוריהם מתים ובאותם רגעים כסבורים היו שגם אביגיל אחותם נרצחה. "תעזרי לנו". ביקשו הקטנים המבועתים." התחלתי במתן חוסן, עידוד, תקווה, קול מרגיע בשילוב שאלות להבין איפה ומה בדיוק מתרחש. מהר מאוד התחילו דפיקות בדלת הממ"ד. "הרגשתי שאלו הם מחבלים, שדופקים על הדלת. לא יודעת להסביר איך אני מרגישה את זה, אבל אני יודעת שזה מחבלים. בידיעה פנימית ברורה. לכן לא הרשיתי לילדים לצאת, ובכלל, לזוז. הנחיתי

אותם להסתתר בשקט בארון, תוך כדי שאני מרגיעה ומעודדת ככל יכולתי. המחבלים יצאו מהבית, אבל לא מהקיבוץ. העניין לקח שעות ארוכות! בהמשך היו עוד ביקורים של מחבלים בתוך הבית, כולל מקרה שבו מיכאל אמר לי: "יש פה חייל". עניתי לו: 'מיכאל, זה לא חייל'. אני פשוט בטוחה שזה מחבל עם מדים. וכך היה! השיחה זרמה משך 12 שעות? לא היו בעיות בפלאפון?" בשלב מסוים הייתה בעיית תקשורת מאוד גדולה. השיחות כל הזמן התנתקו לנו", היא אומרת, "כל פעם הצלחנו לדבר לרגע – ואז השיחות התנתקו. אבל אחר כך הסתדר. אולי גם זה היה נס. לגבי הסוללה היה לנו מבצע קטן באמצע היום שבו מיכאל האמיץ רץ למטבח להביא את המטען וכך הסוללה החזיקה מעמד עד הסוף".

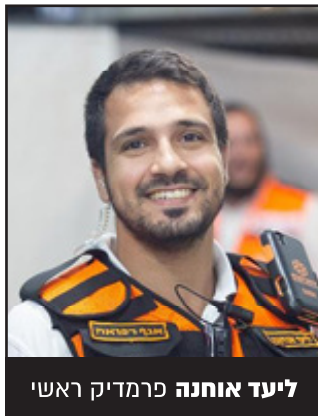
מה היה הסוף? אני הייתי בעדכון מקביל בזמן שאנשים במדים נכנסו לבית. שמעתי את החייל אומר 'עמליה?' וישר ידעתי שהוא יהודי, אמרתי להם 'תצאו, זה חברים של אמא, תצאו', ואז... השיחה מיד התנתקה". זה קרה אחרי 12 שעות רצופות שבהן סייעה לילדים. מה עשית לאחר מכן? "צלצלתי לסבתא, שלומית, להודיע לה שהילדים חולצו – ופרצתי בבכי. בכי על היתומים הקטנים, על ההלם שלי ועל מה שהבנתי שקרה לעם שלנו. וגם... מעט מאד הקלה, שהם נשארו בחיים ושברוך השם הייתי השליחה לסייע בכך".

ביום העצמאות ה-76 למדינת ישראל, שחל ביום שלישי 15/05/2024, השיאה תמר משואה בטקס הממלכתי תוך שהסיפור המרגש, השזור בשאר סיפורי איחוד הצלה שנרתמו באותו יום ללא לאות, מובא לידיעת הציבור במלוא עוצמתו.

כְּלִי מִלְּקַמָּה אֶקְדֹּ וְנִפְלוּ גְבוּרִים

ליעד אוחנה, הפרמדיק הראשי של "איחוד הצלה", מתגורר באופקים. באותה שבת שמחת תורה, מצא את עצמו בסחרחרת אינסופית של טיפול בפצועים בעיר מגוריו הדרומית, שסבלה מחדירת מחבלים. את המראות הבלתי נתפסים של אותו יום הוא לעולם לא ישכח. עכשיו הוא מספר על התמרון בין כוחות הביטחון, על הגבורה שגילו התושבים שהגנו על העיר בחירוף נפש.

ליעד אוחנה פרמדיק ראשי

7 באוקטובר, 6 וחצי בבוקר | התינוק בן השבועיים שלנו התעורר ראשון בתביעה לאוכל. האזעקות האיומות השתלבו עם בכיו המתוק. אנחנו כבר מתורגלים באירועים כאלה, התעוררנו במהירות, אספנו את הילדים ונכנסנו

לממ"ד.

17:00 | לאחר שווידאתי שהמשפחה מוגנת, ירדתי למכוניתי כדי לקחת ממנה חפצים שלא רצתי שייפגעו. אלא שבדיוק אז החלו להגיע הקריאות לעזרה, ובמקום לחזור הביתה, נכנסתי לרכב ויצאתי למה שהסתבר כמרתון בהול של טיפול בעוד ועוד פצועים. המשפחה נשארה בממ"ד, ואפילו לא היה לי זמן להודיע להם שיצאתי להצלת חיים.

17:30 | החרעות צבע אדום, לא פוסקות ומאיך מסתבר, שיש גם מחבלים בעיר. עדיין לא שיערנו מה היקף החדירה, חשבנו לתומנו שמדובר במחבלים בודדים, לא עשרות. אני נכנס ישירות לתוך קו האש. כשאני מגיע לשם, אני רואה את השוטרים נלחמים מול העיניים שלי. אני מבצע הערכה מחודשת, וחוזר מעט אחורה, ורק כשאני רואה שהשוטרים בולמים את המחבלים אני חוזר לאזור ומצליח להיכנס לנקודה המרכזית שאני רוצה להגיע אליה בעקבות דיווחים על פצועים רבים מהקרבות.

18:00 | הפצועים הראשונים שאנו מטפלים בהם - שוטר פצוע, וסגן־אלוף פצוע, היו בהכרה ותיארו לנו את הקרבות שניטשים, ואת הכאוס הנורא בעודנו מעניקים להם טיפול ראשוני על הכביש. ככה התחלנו להבין שיש כאן אסון בקנה מידה שלא היה.

18:30 | הקרבות עם המחבלים ממשיכים בכל העיר. אני מתקדם, מנווט ברחבי העיר במטרה להציל עוד חיים, תוך שאני מבין מה הדרך הבטוחה ביותר שהיא גם המזעזעת ביותר לבחור בה. כמה אבסורדי שזה יישמע, הדרך הכי טובה היא איפה שאתה רואה שיש גופות כי כאן הקרבות כבר הסתיימו... כמתנדב איחוד הצלה ותיק, אני מגיע דרך קבע לזירות קשות, תאונות דרכים מורכבות ורבות נפגעים, ונחשף למראות קשים ומזעזעים, אבל שום

דבר לא דומה להתייצבות בקו האש, כשאתה ללא נשק, מול חדירה המונית של מחבלים.

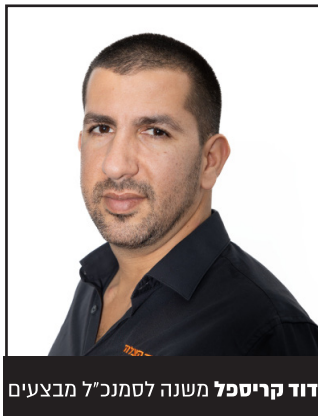
10:00 | קריאה ועוד קריאה. בפעמים שאני יוצא מהעיר אני לא מבין למה יש כל כך הרבה אנשים בחוץ? ואז אומרים לי, הייתה מסיבה ענקית, והמחבלים חדרו אליה, הרגו ושבו רבים.

המשך היום | כל מי שיכול להסתגר, הסתגר בביתו בפחד. ואנחנו, מתנדבי איחוד הצלה, מסתובבים בעיר כמו מה שנראה הפוך להיגיון האנושי, אבל, זו תמיד המשימה שלי, שלנו, והמטרה שלי, שלנו. כל הארגון שלנו, אלפי הכוננים, עד האחרון שבהם, הם מתנדבים שיוצאים להציל חיים של אנשים מהקהילה שלהם. כל הפעילות שלנו היא קהילה למען קהילה. אני נותן מענה לאנשים שנמצאים סביבי. זה יוצר חיבור קהילתי מאוד חזק. מי שיצא ונלחם באופקים היו השוטרים המקומיים, ולצידם תושבי העיר שיצאו באומץ לרחובות עם הנשק האישי שלהם. ומי שטיפול בפצועים הם המתנדבים של ארגוני הצלה שגרים בעיר. זו המהות של קהילה. זו המהות של איחוד הצלה. עזרה והצלת חיים.

תָּנָה בְּחֵילוֹ עֲלֵיהֶם, טָרַף טָרַף פְּלִיטוֹצָא מִקָּדָם

בוקר יום שבת, שמחת תורה 7.10 החל ב6:30 ברצף של אזעקות דיווחים בגל המנהלים המתריע על כמות גדולה של אזעקות בדרום ובמרכז. דוד, איש צבא בכל הוויתו, מתאר בתמציתיות את אותו יום נוראי, אשר החל בדיווחי קבוצת המנהלים של איחוד הצלה.

"גיאוגרפית", מספר קרייסל, "הייתי אחד מהקרובים ביותר למוקד. קמתי, לקחתי זוג מדים ידעתי שאולי יקפיצו אותי לצבא - ונסעתי למטה איחוד הצלה. הייתי המנהל הראשון במוקד המבצעי. בדקות הראשונות ניסינו להבין מה קרה, היה את ההיבט של ההזעקות ברחבי הארץ - ואיך אנחנו נערכים כאיחוד הצלה לנפגעים, ומאיך את מה שמסתמן כאירועים בדרום. האם לתגבר? עליתי לעמדת קצמ"ש (קצין משמרת במוקד), יצרתי קשר עם דובי מייזל סמנכ"ל מבצעים, והתחלנו לנסות להבין מה קורה, די מגששים באפלה.

6:45 מגיע דיווח ראשון ומוזר, שיחת טלפון על תאונת שרשרת עם עשרה רכבים בצומת סעד - מדובר בכביש רחב עם נתיב אחד לכל כיוון וההיגיון טוען שאין שום סיכוי שתהיה תאונת דרכים כזו בלבוקר! "המודיע אומר שהוא גם שומע ירי", אמר לי המוקדן שענה לשיחה "תעלה לי אותו לווידיאו", ביקשתי ממנו. הוא עלה. הנחיתי אותו לקפוץ לתעלה שראיתי שיש מאחוריו ואמרתיו לו, "תשכב שם ותגיד לי מה אתה רואה סביבך". "יש פה הרבה אנשים שנפגעו ואני שומע ירי. נראה לי שיש פה נפגעים - אנשים ורכבים. אני חושב שיש מחבלים". "תמשיך לשכב שם וברגע שאתה חושב שאתה יכול, פשוט תברח מהאזור", הנחיתי אותו. עד היום אינני יודע מה עלה בגורלו. התקשרנו למשטרה, ונשמע, שגם היא קיבלה את זה בהלם. כאילו זה הדבר הראשון שאומרים להם בנושא. אבל גם המשטרה וגם אנחנו הבנו יחד שיש מחבלים בישראל.

7:00 מהגל של שדרות אנחנו שומעים שיש חדירה, במקביל, בטלגרם אני רואה בקבוצה מישהו משדרות שצילם בלייב טנדר של חמאס - זה הקטע שאמרתיו יש פה אירוע אחר. מלחמה. עשינו סוויץ בראש. הרמתי טלפון לדובי ולא לעד בכר, מנהל אגף רפואה. זה אמנם קורה בדרום, הבנו, אבל בה בעת ידענו - זה יכול להיות גם בצפון, ירושלים, כל מקום. לכן, החלטנו, שלא נשבץ את כלל הכוחות באיזור הדרום לפני שנראה מה התמונה הכוללת.

7:20 והמשטרה ומד"א בקריסה מוחלטת אין להם יכולת לענות לכל השיחות. הקווים קרסו.

7:25 |אני מתחיל לקבל את הדיווחים בבת אחת: צומת אורים, אשקלון, גבים, שדרות,

אופקים, כביש 34 ליד נתיבות, מחסום ארז, כביש 232, נתיב העשרה, ועוד... מסתבר שאין כוחות רפואה באזור. המתנדבים שלנו משדרות מקבלים הנחיה לעשות החייאה לבד. אני מדבר עם אלעד ואומר לו - אנחנו לא יכולים להוציא כוננים, כי יש ירי בלי סוף, אבל אנחנו צריכים להדריך את האזרחים איך לטפל בעצמם. תשיג לי את כל הפרמדיקים והרופאים הזמינים ותעלה אותם לכוננות וזמינות, נעשה מערך ייעוץ עם כל הרופאים והפרמדיקים שיש לנו שידריכו איך לטפל בפצועים דרך וידאו".

7:30 | יד שרה' יוצרים עימנו קשר טלפוני כדי לבקש עזרה כי מד"א והמשטרה לא עונים. אני שולח הודעה בווצאפ לכולם: תמ"צ קבינט מבצעים איחוד הצלה נכון ל 7.10 23 בשעה 07:30: החל מהשעה 06:30 התקפה רחבה על ישראל. מאות רקטות מתל אביב דרומה עשרות נפילות. 100 נפילות עם פצועים קשה חדירות קרקעיות במספר מקומות, כולל טנדרים מהקרקע, מצנחים ממונעים מהאוויר וסירות מהים. מוקדי החירום לא מגיבים, מד"א ומשטרה מנתקים שיחות מוקדים מקבילים מבקשים סיוע. יד שרה מבקשים סיוע. בשדרות חוליה פעילה. פצועים קשה והרוגים במספר זירות שדיין ממתינים למענה רפואי. אנחנו מדריכים טלפונית עצירת דימומים והחייאות במספר זירות. באופקים חוליה פעילה. חוליה מתקדמת לאשקלון בכביש 34. שוטרים לא מצליחים לתת מענה. ניידות בורחות מהזירה.

7:46 | אכולנו הבנו שאנחנו לא יכולים להימנע מלצאת (בדרך כלל הפינוי נעשה באמבולנס ולא ברכב פרטי, אבל אין אמבולנסים ומי שיישאר במקום עלול למות.) לכן נתנו הוראה שאפשר לצאת עם רכבים פרטיים ולפנות.

7:47 | חדירות מהים באשקלון.

7:55 | אכונן שלנו מודיע שהוא לכוד בתחנת דלק פז בדרום, מטפל בפצועי ירי ככל יכולתו אבל יכולתו מוגבלת. העלינו מולו את הפרמדיק שידריך אותו איך ומה לעשות.

8:15 | חוליות מחבלים מפציעות מאשקלון.

8:27 | אחייל חטוף בעזה (סרטון ראשון שאני רואה במו עיני...)

8:30 | אני מכין הודעה שתעלה בכל הגלים בארץ כלומר, בכל מכשירי איחוד הצלה.

8:30 | משאית שלנו מעמיסה ערכות קרמיות ומתקדמת לאזור בית חילקיה ובמקביל מאיישים את כל האמבולנסים בארץ ומשם מטפטים ציוד. יד מרדכי - קרב עם מחבלים.

מחלץ שוטרות. מנסים ליצור קשר עם משרד הבריאות כדי לקבל אישור ממשרד הבריאות לפנות ברכבים כי זה מנוגד לכל נוהל. אבל מדובר, הלוא, במקרה חריג.

8:36 | תפסנו את משרד הבריאות – הם לא היו ממש מחוברים לאירוע וזה לקח זמן עד שאנחנו מצליחים להסביר מה הבעיה.

8:49 | דיווח על השתלטות על מכשירי קשר משטרתיים. מקבלים הוראה להמעיט בדיווחים. אלי ביר מגיע למוקד.

8:52 | אמבולנס של מד"א נפגע.

8:54 | אנחנו מקבלים סוף סוף אישור ממשרד הבריאות לפנות ברכבים פרטיים.

9:00 | אנו פותחים את נקודת החבירה בחלץ - כמה צמתים לפני שדרות. תוך ניצול העובדה שהמשטרה אבטחה איזו זירה ויש מחסום על הכביש. האמבולנסים שלנו וגם כל הרכבים הצבאיים פשוט מגיעים לשם.

9:07 | מתנדב שלנו מהדרום - חיים סאסי - נפצע ברגל וביד .

9:11 | אמבולנס שלנו מפנה גופות ופצועים משדרות.

9:13 | אנחנו מקבלים דיווח מליעד אוחנה – מנהל סניף שדרות, על 12 הרגומים.

9:13 | אכונן בעוטף עזה מטפל לבד בנפגעי ירי בביתו.

9:20 | אכוננים מפנים פצועים לסורוקה בעצמם, עם ליווי משטרתית. תוך כדי כך יש נפילות בבאר שבע, נתיבות וראשון לציון. דיווח רשמי של חמס שחטף 5 חיילים לעזה.

9:30 | אנחנו מפיצים לכל הארץ בוצאפ: כוננים יקרים כאן מוקד איחוד הצלה, ישנה התקפה בזירות שונות בשעתיים האחרונות הכוללת ירי

טילים וחדירת מחבלים. כל כונן שיש ברשותו ערכת מיגון נא להיצמד לערכת מיגון, כל כונן שברשותו נשק נא לשאת נשק. אין לצאת לאירועי ירי פעילים. לאחר נפילות טילים יש להמתין 10 דקות, ורק כוננים ממוגנים יוצאים. לא להפעיל סירנות. עברנו על כל הכוננים נא לשאת נשק להיצמד לערכות מיגון רק כוננים עם נשק יוצאים.

9:55 | אני מוקפץ ליחידה שלי. מיידע את דובי מייזל ומעביר את המושכות לידיהם של

אלעד בכר ורחל צ'ובטה ומעדכן את הקבוצה. היחידה שלי סיירת צנחנים יורדת לטהר יישובים בשדרות ובעוטף (בצד הישראלי). נלחמנו. הרבה מכוחותינו נפצעו.

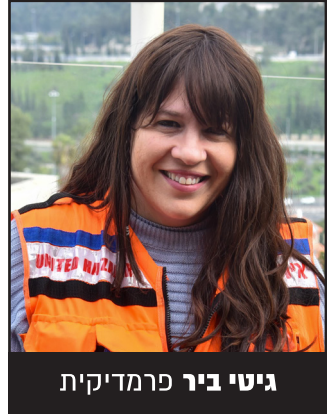
8.10 | יום ראשון ואני ביישוב חולית בעוטף עם היחידה שלי. בבוקר ירו עלינו פצמרים – ואנחנו נכנסים לבתים – הם מלאים בגופות ובשרידי הכאוס של אתמול. בית לפני ובית אחרי יש גופה של מחבל ממולכדת,

אזרחים הרוגים. אני נכנס לבית ורואה מכשיר של איחוד הצלה. שולח לראש סניף תמונות שאני מוצא בבית על המקרר – בתוספת שאלה מי זה? הוא גילה עד מהרה מי הבחור – דניאל קוקושקי מתנדב איחוד הצלה. ואמר לי – אין לנו תקשורת איתו, איננו לא יודעים מה קורה איתו. התקשרנו אליו לא ענה. שלחתי לו הודעה: אני דויד קריספיל, מתנצל שאנחנו משתמשים בבית שלך...לא הייתה תשובה ממנו, וכבר חששתי שקרה לו הגרוע מכל. אבל אחרי יומיים הוא החזיר לי תשובה: היה לי נס נשארתי בתוך הממד ומשום מה המחבלים פסחו על הבית שלי. כל הבתים הסמוכים נפגעו. יצאתי מהממ"ד רק כששמעתי קולות ישראלים – והבנתי שחיילי צה"ל הגיעו. עליתי על הרכב ונסעתי משם... זה היה סיפור הממשק שלי בין הצבא לאיחוד הצלה. נקודה קטנה של אנוחה רווחה אחת".

גבורים היו לנו לחומת, ולמחנה ביום ועם

הפרמדיקית גיטי ביר לא האמינה למה שהיא שומעת. "אתה בטוח שגם לחייל השני שעלה על המסוק קוראים נ.נ"? היא הרגישה צמרמורת של הלם, כשהסתבר, שלשני הפצועים שעלו על אותו מסוק קראו באותו בדיוק באותו שם - נ.נ (השם המלא שמור, אבל הוא זהה, תאמינו לנו). השעון היה שייך לאחד מהם, ובדרך מעניינת מאד הוא הושב לבעליו.

גיטי ביר פרמדיקית

ליל ה-7 באוקטובר | מאוחר בלילה. גיטי יושבת מותשת לגמרי אחרי יום שלם – היום המזעזעז והנוראי ביותר בחייה - מוקדם יותר קיבלה שעון שנפל באמבולנס בו העבירו את הפצועים. זגוגית השעון סנוורה את שלום אביטן, חובש מתנדב של איחוד הצלה, והוא מסר אותו לגיטי. "זה שעון יקר", מלמלה כשבחנה אותו. "מענין לאיזה מן הפצועים שעברו כאן הוא שייך?!" היא החליטה שתשיב אותו לבעליו בכל מחיר! לא משנה אם הוא חייל, שוטר, אזרח שנפצע או, חלילה בני משפחתם, שיקבלו את השעון לאחר שנרצחו. גיטי ביר, פרמדיקית מתנדבת מזה 20 שנה, שעומדת לצידו של אלי ביר, נשיא איחוד הצלה, בעלה, ואף הקימה את יחידת הנשים של הארגון, לא חשבה מעולם שאי פעם תחווה יום נורא כזה, שתראה מראות מחרידים כאלו, ותיאלץ להתמודד עם מספר רב כזה של פצועים בעת ובעונה אחת.

שמחת תורה, 9 בבוקר | כשהגיעה גיטי לצומת חלץ בעקבות ההתראות בקשר, היו שם כבר 2 אמבולנסים של איחוד הצלה. גיטי צוותה לאחד מהם יחד עם החובש המתנדב משה ויצמן והחובש המתנדב כפיר עטר משדרות. הם החלו לנסוע בכביש ולחפש פצועים. מכוניות בלי סוף עמדו מושבתות בצידי הדרכים. נהגי אותן מכוניות והנוסעים היו מתים. אפילו אחד לא נותר בחיים. בינתיים, התקשר כפיר לאשתו בשדרות ולא הצליח להשיג מענה. הוא דאג מאד, והם החליטו ללכת לביתו ולראות שהכול בסדר. הבית היה דומם. הם שלפו אקדחים ונכנסו פנימה. איש לא ענה להם. אלו היו כמה דקות של בעתה. לבסוף נמצאו בני המשפחה סגורים ומבוצרים בממ"ד, מקום ללא קליטה.

כפיר החל לבכות בהקלה. הוא כבר חשב על הגרוע מכל. הם חזרו לצומת חלץ. באותו זמן החלו להגיע ניידות טיפול נמרץ עם פרמדיקים שהביאו פצועים מכפר עזה. הראשון היה עם פציעה קשה בראש. כל כך קשה, שלא היה ניתן לזהות את הפנים גיטי הרדימה אותו וד"ר אריאל ליפשיץ, רופא מתנדב של איחוד הצלה, עשה לו אינטובוציה, והם פינו אותו אל המסוק. 'לאחר מכן, בזה אחר זה, בזרם בלתי פוסק, זרם כואב ומדמם, הגיעו פצועים קשה ופצועים קשה יותר. גיטי עבדה בפניוים לאורך כל היום, בלי זמן להפוגה. השעון,

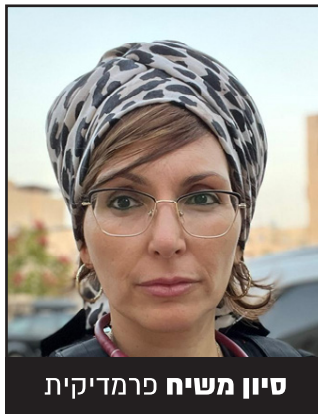
שמצא שלום אביטן, לא נתן לגיטי מנוח. היא רצתה להשיבו לבעליו. בימים הבאים פרסמה בפייסבוק אולי מישהו מכיר ויודע, של מי האבדה? אבל אף אחד לא הגיב. בשלב כלשהו הם הצליחו להדליק את השעון, על הצג הופיע שם הבעלים - נ.

ובכן, מי אתה? שאלה גיטי את עצמה. ביום שישי התקשר אליה יוני רוזנפלד, פרמדיק מתנדב איחוד הצלה, שעובד בבית חולים שיבא. "אלי ביר העלה סרטון שאת מנשימה מישהו ונראה לי שהחייל הזה נמצא עכשיו בשיבא", הוא עדכן אותה. "וקוראים לו נ.!". ההתרגשות של גיטי עלתה על גדותיה אבל... צנחה מיד, כשהתברר, שלא. השעון לא שייך ל-נ. הזה. אז מי אתה נ. היקר? התעלומה נפתרה רק יום לאחר מכן: "את זוכרת", שאל אותה איציק קרא, פרמדיק מתנדב איחוד הצלה ממודיעין, "שכאשר העלית את נ. 'שלך' למסוק, עצרנו אותך וקראנו, חכו, יש פה פצוע קשה נוסף שחייב להגיע מהר דחוף לבית חולים?" והבהלנו אותו למסוק גם הוא?מסתבר ששמו נ. הוא נפצע פציעה חמורה בבטן, אבל ניצל ברוך השם. בזכות הטיפול שלנו! איציק קרא יצר קשר עם נ. השני – ואכן, השעון שלו! שני חיילים עם אותו שם. שניהם עלו על אותו מסוק. באחד גיטי טיפלה, ולשני זכתה להשיב את האבדה. מסכנים חיים, תחת אש, כי פשוט אתם לא יודעים לעשות משהו אחר. ושוב.

אִדָּה שְׁבֵת מְשׁוּשׁ וְעִרְבָה שְׁמֻחָה

"לא לישון, לא לישון! בקשה סיון מהחייל הפצוע שהועבר באמבולנס על ידה. לאחר שחיילים פינו אותו מכפר עזה ומסרו אותו לידיה ולידי מתנדבי איחוד הצלה. בתחילה הוא היה בהכרה, ואפילו אמר: 'יו, יש לי חתיכת שבר רציני ביד!'"

כשאמר "שבר", חשבה סיון, 'חמוד, אתה מאבד את היד שלך...' ככל שחלפו הדקות, הוא איבד יותר ויותר דם, וגילה סימנים של הלם מתקדם. הכרתו הלכה והיטשטשה. "פתח עיניים בבקשה. אל תירדם!" סטרה לו קלות, להעירו. הוא השתדל. מאד השתדל, אך מצבו היה גרוע בעליל. יד ימין שלו אמנם עדיין הייתה מחוברת איכשהו לכתף, אבל היא כמעט נקטעה והוא איבד דם רב. כשהעבירו אותו למסוק, הם היו סקפטיים לגבי הישארותו בחיים, אם כי, בליבה של סיון פנימה, עדיין קיננה תקווה. "כשאת מטפלת בפצוע, ילד בשנות העשרים לחייו, שכל שנותיו היפות לפניו, את מתפללת שהמאבק שלך להצלתו יצלח ושהוא יצליח לאסוף כח בעצמו ולהילחם על חייו", אומרת סיון.

סיון משיה, פראמדיקית מתנדבת מסניף אלעד, ירדה לדרום באותו בוקר כשהיא לא חולמת שמה שהיא תראה יעלה בקנה אחד עם הדיווחים המצמררים שעלו עוד טרם נסיעתה בבית הכנסת בעירה. 'הם מגזימים', חשבה לתומה. אבל מה שקיבל את פניה, היה גרוע בהרבה. כשהגיעו לשם, היא, נהג האמבולנס ומתנדב נוסף מאלעד בשם אביחי, נדמה היה להם שהגיעו לשערי הגהנום. סיון מתנדבת מזה 9 שנים באיחוד הצלה והיא כוננית 24/7. תמיד בהיכון, תמיד זמינה, אך מעולם לא ראתה צפיפות כזו של מקרי חירום נפגעים, פצועים מתים. אוי, כמה מתים. באותו יום חוותה דברים שלא חלמה שתחוה. היא אימצה אל חיקה תאומים בני 10 חודשים שחולצו לאחר שהייה של שעות ארוכות בממד, שהוריהם נרצחו מוקדם באותו בוקר ע"י מחבלי חמאס באכזריות, טיפלה בהרבה פצועים בינוני וקשה, ראתה אינסוף גופות, ובכל זאת, החייל הצעיר עם היד התלושה, נחקק בליבה. היא רצתה לדעת מה קרה אתו לבסוף. כמה ימים לאחר שחזרה מהדרום חיפשה את שמו בין ההרוגים. תודה לא-ל, הוא לא הוזכר. הבינה שהוא כנראה חי, והחלה לחפשו בבתי החולים. סיון פיזיותרפיסטית שיקומית במקצועה. היא שלחה הודעה בקבוצות שלה, עם תיאור של החייל. כולם ידעו שהיא מחפשת אותו, ואכן יומיים לאחר מכן, יצרה איתה קשר קולגה מבית חולים תל השומר, עם הודעה שמצאה את האבדה! סיון מיהרה לבקר אותו. היא מצאה חייל מאושש, מתפקד ואפילו מחייך, אמנם איבד את יד ימין שלו, אבל הבין שחייו ניצלו בנס. בתוך ההתרגשות והדמעות, שמעה את סיפור ההצלה שלו, שהתחיל לפני שהגיע לאמבולנס: ר' הוקפץ באותו בוקר לבסיס, ונפצע כשהיה ברכב ממוגן עם חיילים

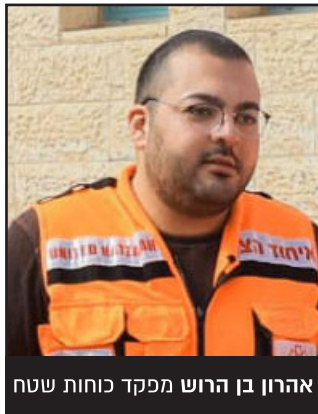
נוספים. אחד מהם נהרג, שלושה חולצו ללא פגע, והוא, ר', עף מההדף הרחק אל תוך שיחים בשדה. אחרי כשעה מצאו אותו שוכב פצוע בין השיחים. חי. כאשר באו לשים לו חוסם עורקים, אמר הרופא המטפל כי אין צורך, שכן, אין דימום במקום. לפתע הבין הרופא כי החום של הטיל בזמן הפיצוץ, אותו טיל שהיה אמור להרוג אותו, צרב את כל כלי הדם באזור! ולכן המקום לא דימם כלל. הדבר היה נס גלוי שכן על פי פציעתו אזור של כלי דם גדולים ומשמעותיים - הוא היה אמור לאבד דם רב באותה שעה ולמות. למעשה ניתן לומר כי מה שכל רופא היה עושה בחדר הניתוח עשה לו בורא עולם בשדה הקרב. בזמן הפינוי החמיר מצבו בשל הטלטולים הרבים והוא חזר לדמם וכך קיבל אותו צוות האמבולנס. הוא פונה במסוק לבית חולים שם שכב שבוע שלם מורדם ומונשם ובאורח נס חזר להכרה והחל להתאושש.

"בורא עולם בחר בך לחיים ! קיבלת הזדמנות שניה בבקשה תעשה שהיא תהייה משמעותית," אמרה לו סיון דומעת. כמה ימים לאחר מכן, מספרת סיון, נודע לה שלא רק בהצלת חייו הפיזיים היה לאיחוד הצלה חלק, אלא גם בהצלת חייו הרוחניים וזאת שכאשר ביקש ר. תפילין חדשות, סיפק לו אותן לא אחר מכונן איחוד הצלה מהעיר אלעד!

אוליקה על ואת דמשתו על לקה

"ירו בנו, אני לא יכול להמשיך לנהוג", נהג המכונית שדהרה לעברנו פתח את דלת המכונית 'ונשפך' ממנה באפס כח. זה היה הרגע שבו התחלתי להבין את גודל הזוועה והטירוף", מספר אהרון בן הרוש, מנהל תחבורה מבצעית, גר בגבעת זאב, נשוי עם ילד.

ב-6 בבוקר | העירה אותי אביגיל, אשתי, "מצלצלים בעקשנות מהמוקד. כנראה קורה משהו!" "מה קרה?" חזרתי אליהם, צרוד וישנוני עדיין. "אהרון! מלחמה! קום!!!" היינו אצל חמי בחג. תכננו לקום ב-8 לתפילה. התחלתי לעשות טלפונים לאנשי הדרום שלנו, "בבקשה תשנע לי אמבולנסים", ביקש ראש סניף שדרות, נהוראי דרשן, "וכמה שיותר מהר!" היה אפשר להבין את הדחיפות בעקבות ההתראות הרבות. התחלתי לפעול בנוהל מלחמה רגילה להזניק כוחות לדרום, להתאים את מצבת של איחוד הצלה למצב המתפתח בדרום. בעודי מתארגן, החלה האזעקה בירושלים. אני מחבק את הילד ואנו רצים לחדר מדרגות. מיד כשגמרה האזעקה אני אומר לאשתי חג שמח. "להתראות... אחזור כשאחזור". היה לה מבט של פחד בעיניים, אבל בתור חובשת בעצמה, היא הבינה שאני צריך לצאת. יצאתי למוקד והתחלתי לוודא שכל האמבולנסים יגיעו לדרום. עלינו בכל הגלים וביקשנו מנהגים מירושלים שיכולים להגיע שיגיעו למצבת אר". אחרי ששחררנו את כולם, חזרתי לבית ולקחתי את חמותי, גיטי ביר. אשתי, אביגיל, לקחה פיקוד על הנשארים, כל הילדים, הנכדים והגיסים.

יצאנו לכיוון הדרום | אתה רואה אנשים בורחים בהמוניהם מכיוון הדרום ולעומת זאת, חיילים שרצים לכניסה לעיר לתפוס טרמפים לדרום. לקחנו איתנו חיילים טרמפיסטים. זה היה הקשר הראשון עם צה"ל אבל לא האחרון. המחזה היה מדהים: אנשים בורחים עם 4 וינקרים, ואנחנו דוהרים לצד השני. לא דמיינתי שאראה מה שראיתי, לא האמנתי שיום כזה ממתין לי. נכנסנו לצומת חלץ, מאחורי קו המשטרה. ב-20 דק הראשונות ניסינו לסדר תמונת מצב. התחלתי לשלוח 3 אמבולנסים שיוציאו לי פצועים, בעוד האחרים ממתינים איתי לקחת אותם לבתי חולים. פתאום דהר רכב אלינו במהירות. הייתי בטוח שזה מחבלים. רצנו מאחורי האמבולנס להתמגן. הרכב עוצר לידנו, הנהג פותח את הדלת ונופל באפס כח. מסתבר שהוא ואשתו ירויים. אנחנו מפנים אותם לבית חולים. תוך כדי הסיפור הזה מגיע ג'יפון פרטי אזורי. נהג אזרח ולידו חייל. הוא פותח את הדלתות מאחור, ואנחנו רואים שני חיילים הרוגים. בראשי, מתחיל ליפול האסימון שיש פה אירוע שאנחנו לא מכירים. לא הכרנו (ונקווה שלא נכיר). בינתיים אני מקבל טלפונים

מאמבולנסים ששלחתי. פתחנו נקודת נ"ז בצומת חלץ (נקודת הזנקה). להעביר דיווחים למוקד, לתת מענה לחבר'ה בשטח כשהם במצוקה, לתפעל את האמבולנסים. ואני בנאדם אחד לבוש חצי בגדי שבת חצי בגדי חול... שלחתי את חמותי ואת גיסי להיכנס לשטח. אתה מתחיל לעבוד כמו מכונה...מבקש מהמוקד את מסוק הלהק. אמבולנסים יוצאים לישובי העוטף עם 4, 5 פצועים קשה. האמבולנסים מלאי דם.

ככל שחולף הזמן, האירוע מתגלה כאירוע בעל מימדים מטורפים | זה הולך ככה: צוות מגיע עם פצועים אני צועק, תוציאו את הפצועים", והם מעבירים את הפצועים לאמבולנסים שנוסעים לבתי חולים. בכל פעם לפני שהמתנדבים יוצאים אני מביא להם חיבוק. בחולצה מיוזעת, מלוכלכת בדם. אני מתעקש על החיבוק. למה הבאת לי כל פעם חיבוק מחדש, שאל אותי אח"כ עמנואל סקעאת, חובש מתנדב שלנו. כי מבחינתי כל חיבוק היה חיבוק פרידה", הסברתי לו. ובאמת, באותם רגעים אני רואה בעיני רוחי איך אני הולך לאלמנות שלהם, מסביר להן, שהבעלים שלהן נהרגו חס וחלילה הפרדנו בין ההרוגים לפצועים. נקודת הפרדה בין המתים לבין הפצועים הייתה כשמשה וייצמן נהג אמבולנס אמר לי אני רואה פה מספר רב של גופות שאלתי אותו "אתה עם דויד?" משום שדקה לפני זה התקשר גם דויד באדר וסיפר שיש סביבו 24 גופות. "לא, אני במקום אחר".... אמר לי. השתמשנו בכמויות אדירות של ציוד. כל פצוע היה צריך 2 או 3 חוסמי עורקים. בתור פרמדיק 15 שנים, אולי פעמיים בכל החיים שלי שמתי חסם עורקים, אמרתי לדובי תביאו לי ציוד עכשיו! והמוון! והם הביאו. אירועים רודפים בזה אחר זה. בשלב זה 30 אמבולנסים של איחוד הצלה פעלו בשטח. אבי ג'אהן ועימנואל סקעאת נכנסו לכפר עזה והתחילו להוציא פצועים במסות. רעש מסוקים. דם ואש. מראות שאנחנו לא מכירים. גיסי הגיע ורואה שאני כולי נוטף זיעה. עמדנו בשמש שעות... הוא רדף אותי עד ששתיתי מים ואני קולט שזה הלגימה הראשונה שלי מהבוקר. אבי ג'אהן אומר לי "אני צריך עוד אמבולנסים לכפר עזה. גיחתי בקול, "משוגע אני נפרד מכם כל פעם בליבי אז אני עכשיו אפרד מעוד? סע סע לא יקרה". אבל הוא תופס אותי בצד, ואומר: "אהרון זה או שאנחנו מצילים אותם או שהם מתים כשהם כשהם מדממים". באותה שניה דוד סלח הגיע, לקח פיקוד על צומת חלץ ואני נכנסתי עם חמישה אמבולנסים, כולם אחרינו ואנחנו עם הנשקים. נוסעים לאסוף פצוע, החבר'ה היו מאד זהירים ודרכים והתחמקו ממלכודות שהטוריסטים הציבו לנו.

היו פה ניסים גלויים. בשלב מסויים נכנסנו לכפר עזה, והתחיל גלגל אחר: הצבא לא נותן לנו לזוז משם! היו זקוקים לנו נואשות. עמדנו בכניסה והצבא עם רכבים ממוגנים-נכנסו, לא תמיד הצליחו, אבל כשכן, הוציאו אלינו אנשים ירויים. אנחנו במרחק של 40 מטר מהפצועים, לפעמים לוקח להם זמן ארוך לחלץ אותם. לפעמים אנחנו ממתנינים 45 דקות! והזמן הזה כמו אש בוערת. זה היה המצב הכי מפחיד שהיה לי בחיים. פחדתי על

הצוותים ועלי. החיילים לידינו ממש עסוקים בלחימה אין להם זמן להגיד לנו: תתכופפו
עכשיו יש ירי. היינו צריכים להבין לבד. ותוך כדי זה להציל חיים. להציל עוד ועוד ועוד
חיים...

ואבכה בל ימותי וליולג על שקלני טפוי ושוקלני

המפלצות לא הסתפקו בלרצוח ולשרוף, הם גם התעללו באופן לא אנושי באנשים ובילדים. הילדה הקטנה, כבת 8 בערך, כפרה למוות. כשהגעתי לשם, היא נשמה את נשימותיה האחרונות. הם כשוט קטעו לה את הזרוע, ככה, בלי לטרוח הרבה. שטופי תאוות רצח ורוע. כרתו והלכו לדרכם." לינור אטיאס, מנהלת אגף תקשורת ומתנדבת כחובשת וביחידת חוסן באיחוד הצלה, מצאה אותה בתוך שלולית דם גדולה, שזרם בכמויות מהיד הכרותה, גופה הקטן ועד רעידות אחרונות, אך כבר היה מאוחר מידי.

בלילות, מבקרים את לינור מראות הזוועה ולא נותנים לה מנוח. מתחילת המלחמה היא גויסה בצו 8 לרשות החירום הלאומית, ובמקביל היא ממשיכה להוביל את מאמצי ההסברה של איחוד הצלה, בארץ ובחו"ל, לשתף את העולם במתרחש ובעיקר - להציל עוד חיים. הכאב של לינור, הכאב הנורא שחוותה באותו יום ובימים הבאים אחריו, נשקף מעיניה. בתור אם לשתי ילדות בעצמה, היה לה קשה מכל לחזות בצעירים והרכים בשנים, שבברוטליות נוראית ביצעו הטרוריסטים את מעשיהם. "אני עוד חיה ב-7 באוקטובר", היא אומרת, "ורק מי שהיה שם, יבין. אין דומה לשמוע ולראות סיפורים ואפילו מזעזעים, לבין להיות שם ממש, בתוך התופת, ואפילו לשואה אני לא מצליחה לעשות השוואה".

7.10.23 ב-6 | חצי בבוקר התעוררה לינור מרעש בלתי פוסק של גלי קשר, המדווחים על מטח כבד ליישובי העוטף, בתחילה חשבה שזה משהו מינורי, אבל מהר מאד הבינה שזה הרבה מעבר לכך. הגלים לא פסקו, במקביל לאזעקות בירושלים, עיר מגוריה. בן זוגה דוד קריספיל, בתפקידו משנה לסמנכ"ל מבצעים באיחוד הצלה כבר יצא למוקד בירושלים. היא ובנותיה בנות ה-12 וה-14, ובנו של דוד בן ה-11, נכנסים לממ"ד. היא מרגיעה אותם, אבל כבר יודעת ששום דבר לא רגוע. מהר מאד היא מבינה, שהיום היא תחבוש שני כובעים – זה של איחוד הצלה, שפירושו הצלת חיים, וזה של השירות בצה"ל – שפירושו לסייע לאזרחים בתרחישי החירום השונים. "לבשתי מדים, כי ידעתי שצו 8 יגיע, ויצאתי למטה איחוד הצלה, לסייע בכל מה שצריך, ובעיקר לבנות תמונת מצב ראשונית".

8:45 בבוקר | המצב עדיין לא ברור לאשורו, אבל בהחלט מסתמנת תמונה של אירוע בקנה מידה שלא נראה כמוהו. עוד דיווח ועוד דיווח. שיחות קשות וכואבות למוקד. אנשים נרצחים ונטבחים, אחרים מנסים למצוא מקלט. אני מקבלת הודעת וואטסאפ מחברה שלי בצבא: היי לינור קיבלנו שיחת טלפון מילד שטוען שרצחו את ההורים שלו והוא מסתתר

בארון. תוכלי לטפל בזה?

הילד, מיכאל בן 9 | הסתתר בארון עם אחותו עמליה בת השש. העברתי את הטיפול בקריאה זו לאבי מרכוס, סגן מנהל אגף רפואה שקישר את הילד עם תמר שלזינגר, מטפלת חוסן בכירה שמגוריה בצפון. לאחר מכן שמעתי שהיא ליוותה את הילדים בטלפון במשך 12 שעות שבהן לא אכלה ולא עשתה דבר פרט ללהיות איתם בטלפון, להדריך ולעודד, כאשר הוא ואחותו מצונפים שקטים ומפוחדים בארון, בעוד מחבלי החמאס מסתובבים בביתם, קוראים קריאות בערבית ובעצם, הופכים אותו למעוז. בד בבד אנחנו מקבלים ובונים תמונת מצב שמורכבת גם מדיווחים של אזרחים וגם מקריאות של מתנדבים שלנו מנתיבות, אופקים, שדרות והקיבוצים בדרום: ליעד אוחנה פרמדיק מאופקים מדווח על 17 גופות בקרבתו ומתנדב שירד מאלעד לשדרות מספר, שכאשר הוא נאלץ להשתופך על האדמה מירי הרקטות, הוא סופר 24 גופות סביב סביב לו... מתנדב אחר משדרות מדווח על כך שנפצע בעצמו על יד תחנת המשטרה תוך כדי שהוא מנסה לחלץ פצועים". אני לוקחת את רכב התאר"ן (תחנת אירוע רב נפגעים), חיים אזולאי, יוסי קלצקי ואני עוברים במרלו"ג ושם מעמיסים עם צוות המתחם ציוד רב להקמת בית חולים שדה. ויוצאים לדרך".

מה הרגשת? אין כאן היסוס וכחד. אנחנו מתורגלים למצבי חירום. בשלב זה לא ידענו את היקף הכמויות של המחבלים והטרוריסטים. הבנו שיש נקודות שונות של מפגעים. רק כשהגענו התחלנו להבין שזה אירוע רב נפגעים בקנה מידה שאף תרחיש לא הכין אליו מראש מעולם בשום מקום. במוקד העבירו בקשר הנחיה שהלחימה עדיין ממשיכה, יש להיזהר ממלכודות של מחבלים המתחפשים לפצועים. פינינו המוני פצועים וגופות באינטנסיביות מטורפת".

לא היה מסוכן להיכנס לשם? "היה מסוכן, אבל עדיין צריך להציל חיי אדם: הבנו את הסיכון. היינו עם אפוד מגן, קסדה, מסדרון מאובטח, כתף אל כתף עם כוחות צה"ל, שיבוץ האמבולנסים עם נושאי נשק, ועדיין, כמובן יש סיכון. שאותו לקחנו והוא היה שווה לעומת האלפים שהצלנו. מבחינה נפשית - זה לא היה קל לראות את כל מה שראיתי ועברתי, ואם לא יחידת החוסן שטיפלה בי לא הייתי נמצאת כאן כרגע. משך כל שעות היום עמלו מתנדבי איחוד הצלה לצד יחידות צה"ל ואזרחים שהגיעו עם רכביהם פשוט לעזור.

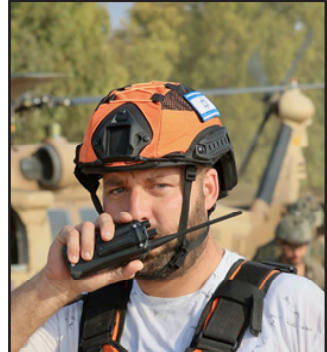
בית חולים שדה הוקם בחלץ, ושם גם מסוקי איחוד הצלה נחתו לאיסוף פצועים בפגיעות רב מערכתיות. בהמשך, כשהובן היקף הזוועה וכמויות הנפגעים, הוחלט ביחד עם צה"ל, על הקמת טריאז' (מיון פצועים) בשטח של צומת שובה, ותוך כדי כך האמבולנסים יתקדמו לשערי היישובים שנפגעו - כפר עזה, נחל עוז, בארי, רעים ועוד. כך יוכלו למיין את הפצועים קרוב יותר, במהירות, ולהציל יותר חיים. את הפצועים קשה העברנו למסוקים של איחוד הצלה או של צה"ל ומשם הם פוזרו בבתי חולים בארץ. את הפצועים בינוני

העבירו באמבולנסים לבתי חולים סורוקה וברזילי בעיקר. אחד הפצועים היה מוכר לי. חייל צעיר ומתוק, אבל לא הצלחתי להיזכר מהיכן. הענקתי לו טיפול ראשוני והעברתי אותו הלאה, לצוות הבא". משחזרת לינור, המשכנו לעבוד רצוף במצב אוטומט, הגוף לא זקוק לכלום – לא לאוכל לא לשתיה, לא למנוחה ואפילו לא לשירותים. הכל נאטם בחסות אדרנלין מטורף והצורך למהר, להספיק ולהציל עוד ועוד אנשים. לפנות בוקר חזרה לינור לירושלים, לבנותיה ומשפחתה. הבנות דאגו לה מאד, ולא הלכו לישון עד שלא ראו אותה, פיזית, חיבקו והרגישו שאמא פה.בנסיעתן מבית הוריה לביתן, סיפרה שהם, ביתה הבכורה של לינור, שאחיו של חבר לכיתה, חייל, נפצע בדרום, ומסוק העביר אותו להדסה עין כרם, שכרגע הוא בניתוח ונלחמים על חייו, וילדי הכיתה אומרים עליו תהילים ומתפללים להחלמתו. תמונת הבחור, ד' שמו, שהופיעה בהודעת הוואטסאפ הכיתתית ליד פרק התהלים, הקפיצה ללינור את הזיכרון – זה היה הפצוע המוכר לה! בנה של חברת ילדות של לינור! לינור מיהרה להתקשר אליה, לנחם ולעודד. היא שמעה שעדיין נלחמים על חייו בחדרי הניתוח, אבל העניקה לאמא תקווה בכך שהוא גיבור שנלחם ושרד 7 שעות עד שהכוחות יכלו לחלצו. היא הבטיחה שכולם ימשיכו להתפלל לרפואתו. ד' החלים ברוך השם ושוחרר מבית החולים, ובכך סגר ללינור מעגל. אחד מתוך אלפי מעגלים שנסגרו ושלא...כי בכל פעם שלינור מזכירה את המילה 'בארי' היא נשברת, דומעת ולא מצליחה להמשיך לדבר.

"ראיתי שם דברים שאף בן אנוש לא אמור לראות וזה יישאר איתי לנצח".

מחויב שבלקח סרב ואימה מסדרים

דיויד בדר, האיש שהציל פצועים תחת אש. מנהל את מרכז שירות כלי תחבורה באגף מבצעים של איחוד הצלה, הינו גבר צעיר חסון וחזק למראה. כשהוא מדבר, רוב הזמן הוא לא בוכה עם דמעות, אבל המשפטים שלו, הקצובים, בתארו את מה שהתרחש ביום שבת שמחת תורה, נשמעים כמו קינה מתמשכת, והיא מספרת על זוועות שאזנים אנושיות מתקשות לקבל.

דיויד בדר מפקד כוחות שטח

התופת שהוא שהה בה היא משהו שקשה לדמיין, ועוד יותר מזה הצלת החיים ההמונית שביצע ואשר עליה דווח רבות בכלי התקשורת תחת הכותרת 'הציל פצועים תחת אש'. מאות פצועים. אנשים שחיים היום בזכות ובזכות חבריו מתנדבי איחוד הצלה. היית שם מהרגע הראשון של ההתרחשות, ספר לי מההתחלה... "אכן הייתי... יש את דיויד שהיה לפני ואת דיויד שאחרי. אנשים שלא היו שם, לא יבינו אפילו לא באחוז אחד מה שהיה שם. זה היה טירוף בהתגלמותו השחורה ביותר. אני חסין ועברתי מספר רב של פיגועים מקרוב, כחובש רכוב יום יום על אופנוע כבד יצאתי לטפל בכמה וכמה אירועי ירי, פח"ע ואירועי שגרה, אבל שואה כזו לא דמייתני. הייתי אמור להיות עכשיו בחו"ל לביקור משפחתי. כמובן שהכל התבטל. מזה 12 שנים אני מתנדב באיחוד הצלה וראיתי, חשבתי שראיתי הכל. הייתי בשירות אזרחי וליוויתי את מבצעי צה"ל, נקלעתי לאזורים לא נוחים בלשון המעטה והייתי במצבים לא מפנקים בעליל. חוויתי הסלמות חדות ומצבים ביטחוניים קשים. אני מתורגל בקבלת התראות לראגר שלי. וכשהגיעה התראה כזו בבוקר שמחת תורה, הייתי בטוח שמדובר באירוע קטן, אולי גדול, אבל לעולם לא בסדר הגודל המטורף וההזוי שהיה. מבחינת היערכות באגף מבצעים באיחוד הצלה היינו מוכנים ברמה של דרגה ב' שזו רמת כוננות שהתאימה לחגי תשרי בעקבות ההתראות מקומיות שקיבלנו. כיום אנחנו בדרגה ד' שזו הדרגה הכי גבוהה, דרגת מלחמה.

6 וחצי בבוקר, שמחת תורה | אל מכשיר הקשר שלי מתפרצות שיחות קטועות ומשפטים של מתנדבים. מדברים על רקטות, שדרות, עוטף עזה מחבלים. המפקד שלי, גלעד סלומון מתקשר ומבקש שאעלה לרכב ואתחיל לנסוע לכיוון דרום. אני לא חושב פעמים. לוקח את האפוד, את הקסדה הקרמית ואת תיק החירום שתמיד מוכנים בצד, בהיכון. אומר לאשתי שאני מקווה לחזור עד 11 וחצי ולקחת את הילדים שמחכים כל כך – ל'כל הנערים' בבית כנסת. ויוצא. מצטרף אלי המתנדב אריה לרנר, גם הוא באלעד.

7:30 | אנחנו בדרך, ממכשיר הקשר בוקעות הוראות מתחלפות, למעשה, לא חדלים

מלשנות מסלולים. מתחיל להיות ברור לנו שמדובר בבלבול נוראי, תוצאה של מקרה כאוטי מטורף. בסוף מבקשים מאיתנו לעלות לירושלים לקבלת תדרוך.

8:30 | לאחר התדרוך, ולאחר שהוצאנו לדרום כמה אמבולנסים, אנחנו נוסעים לדרום. בירושלים הצטרף אלי גם אהרון בן הרוש.

9:45 | מגיעים לדרום לאזור שדרות והעוטף, ומבינים שהוא התחפש לגיהנום - המקום הרוס, ירוי ויורק אש. אין לנו הרבה זמן להבין מה קורה ולקבל תמונה לאשורה. חיילים, שוטרים ומתנדבים מתחילים להעביר אלינו פצועים. שמסתבר שהם מגיעים במסות, בכמויות אדירים.

11:00 | אנחנו פותחים בצומת חלץ בית חולים שדה קטן ומאלתר. יחד איתי כתף אל כתף, נמצאים מתנדבי איחוד הצלה דויד סלח, חזי רוזבאום ומתנדבים נוספים. כולנו עובדים כמו מטורפים. עוד ועוד פצועים מגיעים. איך הם מגיעים? ברכבים, ברגל, בטנק (!) והיה גם פצוע אחד באופנוע ללא קסדה. אזרחים וחיילים פשוט זורקים אלינו פצועים לאין ספור, ואנחנו מתחילים למיין אותם: קל, בינוני וקשה. לאחר המיון הם נשלחים לבתי חולים באמבולנסים. מישהו מביא בקבוקי מים ואנחנו שותים את הכוס וחצי היחידות שאנחנו מתעתדים לשתות עד הלילה.

12:00 | תוך כדי עבודה מאסיבית אנחנו שומעים על עוד ועוד הרוגים ופצועים שמצטברים ביישובי העוטף. אני משאיר את אהרון בן הרוש לפקד בצומת חלץ ולקוח איתי שיירה של חמישה אמבולנסים ואנחנו מתחילים להיכנס לתוך התופת ממש ליישובי העוטף ולשדרות. אנחנו נכנסים לכל מקום שאנחנו מצליחים להיכנס אליו. המראות לא פשוטים. וגם האש. אנחנו תחת אש. שדה קרב. אבל לא מוותרים על לעשות כל מה שיכולים. לאחר מכן נתוודע למחזות קשים של ילדים שהתחבאו בארונות, ילדה בת שלוש במכונת כביסה, ואנשים שהיו שעות על שעות בממ"דים כשהם שומעים את המחבלים מקללים בערבית ויורים אצלם בסלון. בתים נשרפו. חיילות נתלו, שבויים נלקחו. ומסתבר שאנחנו היינו ממש שם כשזה קרה. מנסים להוציא עוד ועוד ניצולים מכל מקום. ככל שאפשר.

14:00 | בארי, ניר עוז, עלומים, זיקים, מבטחים, כפר עזה, כיסופים, יכני ומסיבת המוות. אלו המקומות שהיינו עד כה, נוברים בין ההריסות, מחלצים עוד ועוד פצועים. חולפים על פני הרוגים לאחר שווידאנו שאין להם דופק. הצבא מעביר לנו כל העת פצועים, ואנו מטפלים בהם ומעבירים את מי שצריך להעביר לבתי חולים. אני בדרך לשדרות. בקשר מזהירים אותי להתמגן ומודיעים לי ששדרות מכותרת מחבלים. כשאנחנו נכנסים לשדרות אנחנו מוצאים שהיא פשוט עיר סלולה וזרועה בהרוגים, מכוניות שהושבתו מירות וגופות

כזרות לאורך השטח. מראות מזעזעים של אנשים וילדים שניסו להימלט מרכבים ונגררו עם הרכב בכביש. חלקי אברים, צעקות, אש ודם בכל מקום. אני מגיע לכביש 232 ומתקשר למוקד. אני משווע לאמבולנסים שיעזרו לי. המוקד משנע לכיווני אמבולנסים תוך כדי הדיווחים בקשר. כל הזמן הזה יורים עלי מכל הכיוונים. צוותים של ימ"מ יורים עליהם בחזרה ומחסלים אותם. אבל מידי פעם צץ עוד ירי. אני משתטח על הרצפה וסופר 24 הרוגים רק מטביבי!!! פתאום אני קולט בעיני אפוד כתום של איחוד הצלה, מבין שמישהו נפגע מאצלינו. כרגע אינני יודע מי. מהמוקד עונים לי שיביאו לי משאית של הלוגיסטיקה להעלות את ההרוגים לכיוון אבו כביר (לכאורה).

14:40 | אנשים שאני רואה פולטים משפטים שבורים: אתם לא מבינים מה קורה בפנים יש מאות הרוגים עשרות פצועים שברחו לשיחים ואנחנו לא, יודעים מי לנו ומי לצרינו. אנחנו מתחילים להעביר הודעות למוקד התחלנו להעביר הודעות למוקד שיתחילו עם פינוי מוסק כלומר, שיגיעו המסוקים של איחוד הצלה ותוך כדי כך אנחנו ממשיכים לקבל פצועים במאסות.

15:30 | לוקח למשאית זמן רב. רב מידי, להגיע. וכשהיא מגיעה אני מבין שזה כי בדרך אספה עוד ועוד פצועים. כשהיא הגיעה אלינו היו בה כבר כ-90 גופות...

16:00 | תוך כדי שאנו מפנים גופות ופצועים, באמבולנסים, במשאית וגם במסוקים של איחוד הצלה ושל 669, מגיעות מכוניות של מחבלים – סקודות וטויוטות, ומתפתח קרב ירי. אנחנו תופסים מחסה, עד שכח הימ"מ מתגבר ומחסל גם את המחבלים הללו. גם משם מוציאים אלינו פצועים. עוד ועוד. זה פשוט לא נגמר.

21:00 | שבת יצאה מזמן וחשוך, אבל אנחנו עדיין עובדים על אוטומט. כח של מחבלים התבצר בתחנת המשטרה והם מנהלים שם קרב יריות. אנחנו לא חדלים מלמיין פצועים. בפצועים קל אנחנו מטפלים. ואת הבינוני והקשה מפנים באמבולנסים, שנוסעים לסורוקה או לברזילי. אנשים שבין חיים למוות אנחנו מפנים במסוקים. שניים שלנו ועוד עשרה של יחידת חילוץ 669. המסוקים מפזרים את הפצועים בבתי חולים ברחבי הארץ.

22:30 | לאורך הלילה במוצ"ש מוציאים לנו פצועים והרוגים, מידי פעם יש התקהלות נוספת ונסיונות של מחבלים לפגוע. מתנדבים מאיחוד הצלה מוצאים את עצמם מטפלים בפעוטות שהוריהם נרצחו, מרגיעים ילדים ומשיגים תמ"ל ובקבוקים להאכיל תינוקות. בשלב כלשהו אנחנו מנסים לחזור לצומת חלץ, אבל מהצבא מעכבים אותנו – אתם לא יכולים ללכת. יש עוד. עוד. עוד. זה השלב שאנחנו קולטים את ממדי האסון ושנאנחנו מבינים, שלולא הפינוי המוסק של איחוד הצלה ולולי שפינינו את האזרחים ואת אנשי

כוחות הביטחון היו עוד מאות הרוגים ועשרות פצועים. אנחנו מבינים שיש רבים מאד מאד שהצלנו את חייהם. פשוטו כמשמעו.

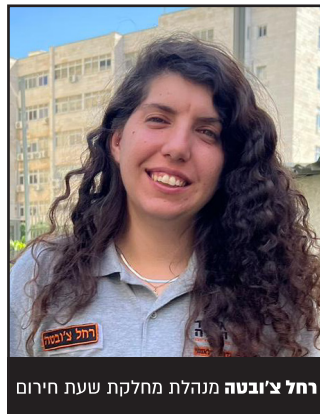
יום ראשון בוקר | איבדתי את תחושת הזמן. למעשה, אני מבין שבוקר רק כי השחר עולה. רמת הניתוק שהיינו בה ביממה האחרונה, בחילוץ ובניסיונות חילוץ הפצועים וההרוגים היא משהו שרק מי שהיה פעם רכב על אוטומט יכול להבין. בשלב מסוים אני מדבר עם אשתי, שכבר הייתה מעודכנת – גלעד סלומון היקר פתח קבוצת ווצאפ לנשות המתנדבים ודיווח והרגיע אותן. לולאי זה הן היו מתמוטטות מדאגה ומלחץ.

11:30 יום שני בבוקר | הגל הראשוני והאיום חולף עדיין יש עבודה. הכוננות עולה בכל הארץ. צוותי איחוד הצלה רבים הגיעו ואני יכול לחזור למשפחתי. אני מגיע הביתה, עיני טרוטות. מרגיש שהתבגרתי בעשרים שנה ביומיים האחרונים. אשתי והילדים מתנפלים עלי באושר. על הספה בסלון עדיין זרוקים הדגלים של שמחת תורה, וההפתעות שנתרו מהפקעליה של כל הנערים. (טוב. אמרתי שאחזור ב-11 וחצי. לא אמרתי באיזה יום...) כמה כוחות היו שם, לחלץ, לעזור ולסייע ביום וחצי הראשונים? בכרספקטיבה רחבה יותר, אני יכול להעריך שהיו אולי 500 אנשים – כולל שוטרים וחיילים ואנחנו אנשי איחוד הצלה. אנחנו הגענו ראשונים ונכנסנו ממש לקו האש. כל מי שהיה שם, נלחם תחת ממטרי אש ללא אזעקה או אזהרה. פתאום אתה רואה טיל יוצא מאיזה מקום. אתה מתכופף. וחוזר לעבוד. כל מי שהיה שם הוא גיבור ישראל שהותיר מאחוריו משפחה וילדים ואץ להגן על אזרחים ולהציל חיים. אני מצטמרר למחשבה מה היה קורה, כמה עוד פצועים היו נהרגים, אלמלא היינו שם, מבינים מיידית שמדובר בפיקוח נפש מטורף, נכנסים בלי לחשוב פעמיים, בלי לחכות להוראות מדרגים גבוהים. בלי להתמהמה לרגע. אני מצדיע לכל המתנדבים הגיבורים ולאלי ביר, שהתגייס כל כולו מיידית כמו תמיד, בלי בדל היסוס. כל כולו, מאז ועד היום עם ההבנה הייחודית הזו של איחוד הצלה שזמן שווה חיים, אליה חונכנו ובדרכה אנחנו הולכים.

תמְהִינוּ מְרָעוֹת, תִּשְׁשׁ בִּתְנוּ מְצָרוֹת

"אנחנו לא נשלח אותם למות!" אמרתי לדובי מייזל סמנכ"ל מבצעים, "הרי כל מה שאני מפמפמת להם כל הזמן זה שדבר ראשון צריך לשמור על ביטחון אישי, סייפטי קודם לכל", "אני שומע ומבין מה את אומרת, אמר לי דובי בקול שקט, אבל מה את היית עושה לו היית עכשיו שם? כשאת מסתכלת ימינה ושמאלה ורואה שאין אף אחד אחר ואנשים מתים" "הייתי נכנסת ומצילה כמה אנשים שאני יכולה ולא מפסיקה עד שהייתי נכנעת", עניתי את האמת. וזה, אמר דובי, מה שכל שאר מתנדבי איחוד הצלה יעשו. כי זה הדי אן אי שלנו, ואי אפשר להתכחש לו".

אז התקשרנו לכולם והסברנו להם את הסיכונים ואמרנו להם שזו לא הוראה, אבל מי שמרגיש שהוא רוצה ויכול, יירד לדרום וינסה לנהוג בזהירות המרבית כשהוא מציל חיים. אפוד מגן, קסדה, נושאי נשק בכל צוות, קשר רציף עם המוקד ועוד.

6 וחצי בבוקר | התעוררתי מגל מנהלים שדיווח על ירי רקטי, יצאתי מחדר השינה ועברתי לסלון עם הפלאפון ואני רואה שיש עוד דיווח ועוד דיווח. הקש ששבר את גב הגמל הייתה "תאונת השרשרת" המוזרה של 10 רכבים בכביש 232 בדרום. עשרה רכבים עם הרוגים? בכביש לא כל כך מרכזי, ובשבת? אני גרה בבית זית, 15 דקות ממטה איחוד הצלה בירושלים. בחג, בכבישים הריקים, לקח לי 12 דקות להיכנס למוקד ולמצוא שדוד קריספיל כבר שם ובטלפון עם דובי. יחד ניסינו להבין מה קורה, הבנתי ממנו שיש אירועים גדולים בדרום, ושתמונת מצב קשה של פצועים רבים מתחילה להסתמן. בד בבד אנשים התקשרו למוקד והפעלנו מולם 'קרביין' | (שירות של שיחות וידיאו שניתן להתקשר ולהראות את הפציעות בלייב), היו אלו עשרות אם לא מאות פניות מלחיצות מאוד. בערך רבע שעה אחר כך הגיעו למוקד גם אלי ביר, אהרון בן הרוש ודיויד באדר. עשינו חלוקה אני ודוד קריספיל נשארנו במטה, והשאר ירדו לדרום. אבל זמן מה אחר כך, דוד קיבל צו 8 לשירות שלו בסיירת צנחנים ואני המשכתי עם שאר הצוות שהיה והנוספים שהגיעו. ברגע זה בדיוק הודיע חיים סאסי משדרות בקשר, ש"אין מה לדאוג, הוא חיסל את המחבל". חיים נפצע קשה כאשר היה בדרך לטפל בפצוע ונתקל בחוליית מחבלים, שהוא דימה למחבל אחד. למעשה, ירו בו 3 מחבלים. הוא ירה והרג מחבל, וחשב שרק הוא היה שם. הוא לא הבין שמדובר במאות מחבלים שהסתובבו באזור. ליעד ספר 17 הרוגים לידו מה עושים הוא זקוק לעזרה. בשלב זה ניסינו לשלוח כמה שיותר אמבולנסים. בינתיים דיוד באדר הגיע והתחיל לעדכן מה קורה מהשטח. תמונת מצב נוראית. נוראית. דובי מייזל הגיע למוקד והיינו בדילמה גדולה, האם להכניס כוננים מתנדבים? מתוקף תפקידי, אני תמיד מנחילה

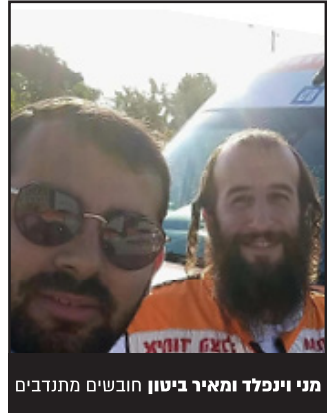
לכולם שהדבר הראשון זה סייפטי. בטחוננו האישי של המתנדב. זה הכי חשוב. קודם לשמור על עצמך, ולדעת שתחזור בשלימות אל משפחתך. אבל פה היה המצב שונה. התחלנו לדון ולהתייעץ מה לעשות. ברגע שהבנו. התחלנו לבנות מה צריך להוריד לדרום, כמה אמבולנסים, (כולם, למעשה), ציוד, (הכל למעשה). בתחילה ירדו 22 אמבולנסים ואז עוד 4. התחלנו לשלוח כוננים ואמבולנסים עם צוותים לנקודות ספציפיות כל פעם מחדש הבנו שיש בנקודה נוספת עוד דברים. בד בבד הגיעה ההחלטה להפעיל את המסוקים. אני נזכרת שכשליעד התקשר, באותה פעימה בבוקר. התקשרתי למרלו"ג לבני לופס ואמרתי לו תוציא הכל, מאות ערכות מיגון והכל – הוא העמיס את המשאית עד אפס מקום והתחיל לרדת איתה דרומה – בדיוק אז דיויד באדר מתקשר ומספר על הגופות. ובני קיבל הוראה שלאחר שיפרקו את המשאית, היא תשמש לאיסוף הגופות.

באיזה שלב הבנת שמדובר באפוקליפסה? מהטלפון של סאסי ומזה של ליעד אוחנה. זה היה בין 7 ל-8 בבוקר. האמת היא שכבר בבוקר, עוד לפני שיצאתי מהבית, עשיתי טלפונים לכל רכזי המבצעים של מחוז דרום – כל אחד צריך להיערך, להבין ולדעת היכן נמצאים האנשים שלו ולקלוט שהוא המפקד האחראי! תהיו ערוכים. תכינו את האנשים שלכם. לא לצאת על אופנוע אבל תהיו מוכנים לכל משימה שלא תבוא. ואם יש אירוע לידכם תקחו פיקוד. בשעה 9:00 התחילו להגיע טלפונים הזויים נוספים "יש לי פה 90 פצועים בעצם יש לי 90 הרוגים... מה עושים? (בדיעבד הסתבר שזה היה במסיבה ברעים). יש לי 11 גופות שאספתי מרעים, מה עושים?" לשים אותם בחלץ, ענו לו מהמוקד ובינתיים ניסו להבין לאן מייעדים פינוי גופות המוני. בחלץ הקמנו שתי נקודות. אחת זמנית לגופות שדי מהר הועברו למחנה שורה, והאחרת לפצועים. רחל, דובי ואלעד היו אותה יממה במוקד עד הבוקר שלמחרת. אלעד נשאר עד 6, רחל קפצה 4 בבוקר להתקלח וחזרה מייד. כבר בתחילת היום שיבצנו מפקדים בכל אחת מהנקודות וחלץ, בארי, כפר עזה, את אהרון בן הרוש, דיויד בדר, חיים אזולאי, ינון דהן, חיים אטיאס, אריה שביט ודויד סאלח. הם קיבלו הוראות במשך היום. כי הדברים השתנו לאורך הזמן בהתאם לצורך וליכולת. ביום ראשון בבוקר, גלעד סלמון הציע את שדה יואב כנקודה קרובה יותר. והתחלנו להקים שם מתחם. נקודת איסוף וטעינה. משם ירדו הצוותים דרומה. האנשים היו זקוקים לאוכל ולמים לאחר שלא הוטענו יום שלם ועבדו בטירוף, אבל הכל היה סגור. לא היה לנו מאיפה לקנות אוכל ושתייה. אמרתי לכל נהג אמבולנס תעצור בתחנת דלק. בכל אחת שפתוחה. ותקנה משם כל מה שיש: מים, שתייה, אוכל. תחנות דלק רבות היו סגורות אבל לאט לאט הם מצאו תחנות שנפתחו. אמרתי להם לא אכפת לי מה ואיך. אתם יורדים לדרום, תביאו אוכל, תביאו מים, אלו אנשים שלא אכלו ולא שתו יומיים. כשירדתי דרומה ביום ראשון בצהריים, עדיין היו מחבלים על הציר תהיתי מאיפה לנסוע, התפתלתי בכביש ובכל מקום ראיתי הרבה מהגופות שרועות על הכביש. גם אני כמו כולם, עברתי שיחות חוסן. אני בסדר. מטופלת. זה היה יום של המון קבלת החלטות משנות הרבה חיים. אחריות מטורפת

ודאגה עצומה. כל רגע חששתי לשמוע את הנורא מכל. כל טלפון שקיבלתי שאלתי כולם בסדר? זה ליווה אותי כל השבוע הראשון. אבל באמת היה נס. עמוד ענן ועמוד אש שמרו על מתנדבינו. אמנם היו נפגעים בגוף ואני בכלל לא מתחילה לדבר על הנפש, (שיתכן שהצטלקה לעד). בערב, כשוך הסערה הראשונית, הסתכלתי בדובי והוא בי, כשאותן מחשבות רצות במוחנו. לעומת כל מה שעלול היה להיות. זה נס.

עָרִיקָם שָׂרְבוּ בְּאֵשׁ בְּרַבּוֹת תְּלָאוֹת

מאיר ביטון ומני וינפלד, עמדו מול הקשישה בת ה-80 ומשהו שחילצו מהממ"ד בביתה בכפר עזה, "אני מתביישת", אמרה להם. לאחר 36 שעות שבהן שהתה שם היא, בעלה וכלתה (שנרצחה, תכף תשמעו אין), בלי אוכל ועם מעט מאד מים. "מתביישת במה שחשבתי ואמרת על חרדים משתמטים כל השנים. והנה אתם באים, ככה עם הפאות והזקן, כמו מלאכים להציל אותנו".

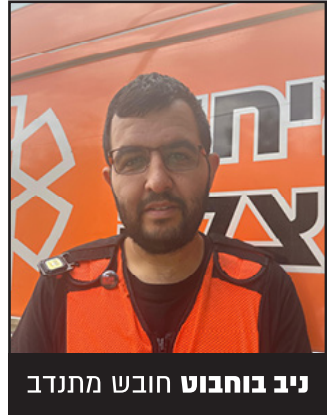

הגברת, ניצולת שואה, בעלה, וכלתם התבצרו מ-6 בבוקר בממ"ד ביתם. מחבלים נכנסו וירו דרך דלת הממד, הקליע פגע בכלה שנפלה מייד בתוך שלולית של דם, ושני המבוגרים ישבו שם רועדים מחכים למותם, שמשום מה בושש להגיע. בדיעבד הסתבר שאחד הקליעים "תקע" את הלשונית של דלת הממד, והמחבלים לא הצליחו לפותחה. הקשישים נותרו עם כלתם, מתבוססת בדמה. מתבוססים בדמה. שעות. עד שהגיעו לפנות אותן לבית חולים, מי? שני מלאכים בכתום. לא חיילים. לא צלב אדום. לא מגן דויד בשום צבע. לא. רק שני מתנדבים חרדים, בודקים וחובשים, מלטפים ומדובבים, מאכילים ומשקים בעדינות ובאהבה ובחמלה אין סופית. "הלואי והייתי צעירה יותר ומדברת אחרת כל השנים האלו", אמרה האישה. והאיש, הוא לא ממש דיבר כלום. בעיניים מלאות טראומה הביט בהם ודמע.

"אני מעריץ אתכם. אמר החייל, ילד אחוז בעת, שלא חדל לגרד את עינו הפצועה ולהכות את עצמו כשנכנס לאמבולנס של מאיר ומני, ושמע אותם מדברים אליו את הדברים שהיה כל כך צריך לשמוע (ושבמבט לאחור הם מודים, שאין להם מושג מאיפה הגיעו להם לפה) "אתה חייל!!! יש לך שליחות!! אתה לא יכול להתפרק. אתה גיבור ישראלי. אנחנו איתך. העם איתך. תהיה חזק. אוהבים אותך"... "אם לא התמיכה שלכם, ברגעים הקריטיים, אלף פסיכיאטרים לא היו עוזרים לי בהמשך". מתנדבי איחוד הצלה יקרים, חרדים וחילוניים, נשים וגברים, שהצילו והצילו, ומנעו עוד ועוד מוות של גוף ונפש! היום כבר כל עמישראל יודע שהייתם שם כמעט לבד, מסכנים חיים, תחת אש, כי פשוט אתם לא יודעים לעשות משהו אחר!"

בְּרֵאשׁ כָּל חוֹצוֹת נִבְלָתָם בְּסוּמָה

ניב בוחבוט יום ראשון 8 באוקטובר | שעות הבוקר המוקדמות. האש והתופת עדיין אוחזות בדרום הארץ. מחבלים עדיין נכנסים ליישובים, ועדיין, אנחנו מחפשים ניצולים.

ניב בוחבוט חובש מתנדב

כשהגיעו האב ושתי בנותיו, שחולצו מכפר עזה על ידי כוחות צה"ל אל ניב בוחבוט וצוות האמבולנס של איחוד הצלה סניף לב השרון, היה האבא מכוסה בדם מכף רגל ועד ראש, והילדות מבועתות. ניב בוחבוט והחובשים האחרים מיהרו לבדוק אותם, אך לא מצאו עליהם אפילו לא שריטה. הם היו בריאים ושלמים. בגוף. הדם הזה של אשתי, הסביר האב, עיניו חלולות, ורואים עליו שהוא מחניק בכי גדול ונורא, רק בשביל הילדות. אני מחפש אותה. הוא החל ללכת לכיוון הרכבים האחרים של כוחות הביטחון, מבקש מניב שישגיח על הילדות כמה דקות.

"אבא תחזור!"

"אני הולך לחפש את אמא",

"מצוין. אז תחפש ותביא גם את רקסי", קראה הילדה באימון וביטחון מוחלט של ילדה בת חמש. רקסי הוא כלב המשפחה, והוא נלקח משם כאשר הם הגיעו לאמבולנס. לפני זה, גם האמא נלקחה, על ידי מי שאספו את גופות הנרצחים הקדושים מהשטח. האבא ידע זאת הוא היה שם כשהבנות בידין וכולם רצים בעקבות החיילים שחילצו אותם מהבית. הוא ראה את הכדור שנורה ופגע בראש של אשתו. הוא ראה שצנחה ומתה. עכשיו, הוא רצה לפחות להיפרד ממנה. "אבא", קראה הילדה השניה, הקטנה יותר, "תחזור עם אמא ועם רקסי, האיסי אומר סאנחנו נעלה לאוטובוס. אז סלא נברח לכם..." "הזהירה אותו בשיבוש הילדותי המתוק שלה. וניב, מנסה ככל יכולתו לחבק אותן כדי לתת להן ביטחון, בלע את רוקו ואת הצרחה הענקית שרצה לצרוח, העלה אותן לאוטובוס של המפונים, וחזר לקבל פצועים נוספים, לבדוק אותם רפואית, ולהציל כמה שיותר חיים. האב לא מצא את אשתו. היא כבר הובלה במשאית של הנפטרים משם והלאה.

וְכִי־וַעֲשֶׂה נֶחֱמִי וְנִקְחָה אֶרְיָמָה

אושרת בורפקר שולחת הודעה לבעלה, שי, ביום חמישי, 12 באוקטובר, "תבוא מהר", "אני עומדת עם שקית הזבל בפתח הבית ולא מצליחה לזוז. הרגליים שלי לא מגיבות, ואם אני מנסה לפתוח את הפה, יוצא ממנו רק בכי וזעקות חנוקות".

בחוץ כבר לא היו טילים או אזעקות או מחבלים. האמת היא, שחלפו חמישה ימים מאז האזעקות, טילים, מחבלים. ולמעשה, אושרת נמצאת כבר בירושלים השקטה, ולא באשקלון המטווחת, היא אמורה להיות רגועה. לא? זהו, שלא. כי בדיוק כשבאה לצאת מהבית בפעם הראשונה, להשליך את הזבל לצורך העניין, הבינה, שהיא לא מסוגלת לצאת לרחוב, אפילו לא לפח הזבל, ושהיא חייבת טיפול חוסן. בעלה, שי בורפקר, חובש קרבי מזה 23 שנה, ומתנדב באיחוד הצלה מזה 4 שנים, עזב את החזית המדממת עדיין מאז שבת, והלך לדאוג לאשתו. כפי שעשה, בעצם, במשך כל ארבעת הימים האחרונים שילב דאגה לציבור עם דאגה לאשתו ולארבע בנותיו הקטנות. "בשבת השחורה ליהטטתי בין טיפול בפצועים ומיונם בצומת זיקים לבין קפיצה מידי פעם לבית לראות שהבנות והאישה בסדר. אושרת אמנם שידרה לי שהכל טוב, ודחפה אותי ללכת להציל חיים, וזה מה שעשיתי, אבל מידי פעם הייתי חייב לבוא ולהרגיע אותן, ואת עצמי, שהן בסדר".

אושרת ושי בורפקר מתגוררים באשקלון | שניהם מתנדבים באיחוד הצלה. הוא חובש, רכז חוסן ומדריך, והיא חובשת. זהו סיפורם של בעל ואישה גיבורים, מתנדבי איחוד הצלה, העובדים בראש אחד ושותפים לדעה אחת: הצלת חיים חשובה מכל! גם כשהם עצמם תחת טילים, גם כשהם בעצמם במצוקה, מחפשים לצאת ולעשות את החסד הגדול מכל: הצלה של חיי אדם.

שבת, 7 באוקטובר | "באותה שבת עבדתי משמרת בוקר במשטרת התנועה הארצית", מספר שי. "כיוון שאני דתי, פלאפון בשבת הוא רק במקרי חירום. כל מי שהתקשרתי אליו באותו יום בפלאפון הבין מיד שמדובר במקרה חירום. הראשונה שבישרה לנו על מצב יוצא דופן הייתה אחת השוטרות, בקשר, בשעה 6 בבוקר. קיבלתי הוראה ונסעתי לכיוון דרום לצומת זיקים תוך כדי שמעליי, בשמיים, כל הזמן יירוטים. המטרה שלי הייתה להגיע לצומת ולבצע חסימה – למנוע מאזרחים להגיע לדרום עד שנבין מה קורה. כבר בצומת מבקיעים לכיוון דרום, אני קולט שיש כוחות נטושים, כלומר, רכבים של כוחות משטרה לא מאוישים. מה שאומר, שמהו מתרחש. מה בדיוק? עדיין לא ברור. אני מנסה לברר בקשר ומדווח לראש המשמרת שיבדוק מה קורה פה זה לא רגיל! ואז קוראים לי לחזור במהירות למתקן

לקרית גת. הסתובבתי ובזיקים פרססתי לכיון צפון. כ-500 מטר לפני צומת מבקיעים נוצר פקק של כמה כלי רכב בעקבות החסימה של הרכבים המשטורתיים שננטשו באמצע הכביש. לפתע מכונית מסוג 'מיני קופר' מעלה עשן מגיעה לעברי ואנשים מתוכה קוראים אלי וצועקים: "ירו בנו! ירו בנו!" שאלתי מה קרה? הגבר ענה "מה לא שמעתם?! יש ירי בשדרות! הובלתי אותם לצד, גבר ואישה שיצאו מהמכונית מלאים דם מכף רגל ועד ראש אמרתי להם, אני חובש אני אטפל בכם. יש לי תמיד תיק רפואי למקרה חירום. תוך כדי שאני מטפל בהם, הגיע לידי רכב לבן שנהגו התחנן: "אנחנו הגענו משדרות. תפתחו את החסימה, ירו בחבר שלי, הוא איתי כאן באוטו". אמרתי לו שהכביש חסום וביקשתי ממנו שיביא את חברו אלי, לשולי הכביש, שאטפל בו כי אני חובש. אבל מיד קלטתי שמדובר בפצוע קשה מאד בכתף. הוא היה בהכרה חלקית. טיפלתי בשלשם. עשרים דקות נוספות חולפות. הציווד הרפואי החל להיגמר לי. התקשרתי לחנן קדוש – אחד הכוננים החזקים של איחוד הצלה אשקלון.

"חנן תגיע זריז, אני נמצא בין זיקים למבקיעים עם 3 פצועי ירי אחד קשה". וחנן שרואה שאני מתקשר בשבת, מבין שמדובר במשהו רציני וממהר לצאת אלי מאשקלון לצומת מבקיעים. בינתיים, הפצוע קשה מתחיל להרגיש יותר ויותר קר – מה שאומר שהוא מאבד המון דם. אני לוקח החלטה להכניס אותו לניידת וטס אתו לבית חולים ברזילי. אני עם יד אחת על ההגה ועם היד השנייה מחזיק אותו בכח. קורא וצועק לו "אח שלי, יהיה בסדר אנחנו תכף בבית חולים! תישאר איתי! כשאנחנו מגיעים לבית חולים

השעה 7:00 בבוקר | אחות אחת צועקת "אר", "אר", ברזילי נכנס לאר"ן! מסתבר שזה בדיוק הזמן בו התחילו לקלוט בבית חולים שמשוה בסדר גודל הזוי מתרחש. חזרנו לצומת לטפל בפצועים. מאז הייתי כל הזמן במחסום זיקים, פתחנו שם טריאד' ענק. (מיון פצועים), חילצתי פצועים וטיפלתי בהם בשטח אמבולנס של צה"ל כינה אותם לבתי חולים. מידי פעם הייתי חוזר למשפחה לראות שהן בסדר. מצאתי ילדות מפוחדות ואישה שכבר הבינה שמדובר באירוע חמור ונורא, מתפללת חרש. אמנם עד צאת שבת לא הבנו את סדר הגודל, ואולם החבר'ה שלא שומרים שבת התעדכנו ושמעו מה קורה בכפר עזה ובבארי. אני אישית הייתי עסוק בלטפל בהמון הפצועים שהגיעו ברכבים פרטיים וברכבי צה"ל. מה שקרה זה שהרבה רכבים עם אנשים שנכנסו לעזור יצאו כשהם עצמם פצועים... התברר שהמחבלים הגיעו עד צומת יד מרדכי וירו בכל מי שיכלו לירות. טיפלנו בכולם במהירות הרבה ביותר שיכולנו, עוד ועוד פצועים, ועוד ועוד מיונים וטיפולים. בלי לאכול בלי לשתות בלי לחשוב על שום דבר פרט לכך שאולי נציל עוד אחד ועוד אחד. חזרתי הביתה בלילה מותש. ורק אז, כאמור, קלטנו את גודל השואה. אושרת הייתה מבועתת, אבל עודדה אותי גם בימים הבאים לצאת לעזור. העמסתי על עצמי את האפוד והתיקים של איחוד הצלה ויצאתי להציל חיים. היא עצמה הייתה צריכה להישאר עם הילדות. רק ביום רביעי נכנסה

גם היא לכוננות. שי שמר על הילדות והיא יצאה למשמרת. מייד בהתחלה, חוותה טיל שנפל ממש בסמוך אליה וטיפלה בפגועים. "הלכנו מזירה לזירה לפנות פצועים ונפגעי הים", מספרת אושרת, עזרנו לחולים אונקולוגים הבאנו להם תרופות. ופעם אחת, בדרךנו לבית מרקחת, התחיל מטח מטורף של טילים. היינו בחוץ עם אפוד, מגן וקסדה. את שוכבת על האדמה על פי הנחיות פיקוד העורף, ושומעת נפילה פה נפילה פה. ומרגישה איך משהו בתוכך מתרופף. איך הנפש שלך מצטלקת. כשחזרתי, ראה שי שאני לא בסדר. הבנות גם הן היו במצב לא טוב. אין לנו ממ"ד, והחברות בטלפונים מעבירות סיפורים נוראים, מידעים מזוועים... "תארזי", הוא אמר לי, "אתן עוברות לירושלים". קצת לפני שיצאנו התקשרה אלי לורה, חברה חובשת ואשת חובש באיחוד הצלה, שנעבור לקחת מהחפ"ק של העיריה כמה צעצועים לילדות. איחוד הצלה פה זה כמו משפחה לכל דבר. בדרך, הייתה התרעה על חדירת מחבלים ונאלצנו להיכנס למקלט. במקלט של העיריה היו מאבטחים של ראש העיר, שמענו יריות עזות מבחוץ. הילדה שלי בת הגו קרסה לגמרי, והיה לה קוצר נשימה. "אמא אני לא רוצה למות... אני לא רוצה למות... לא רוצה שירצחו אותנו ככה". לא ידעתי מה לעשות. רציתי את שי, שיבוא להרגיע. במקלט לא הייתה קליטה בפלאפון, אבל אז קלטתי שיש לי את ה'ראגר' מכשיר הקשר של איחוד הצלה... קראתי לו בדחיפות שירגיע את הילדה. מכשיר הקשר שבעזרתו הצלנו כל כך הרבה אנשים, הציל עכשיו את הילדה שלי מקריסה טוטלית. שי הגיע והרגיע אותה. תודה להשם!"

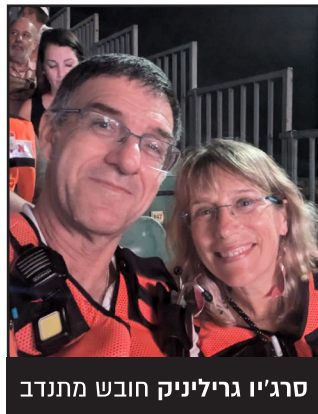
בשניה שהאיום הוסר, מיהרה אושרת להעלות את הבנות לרכב והחלה בנסיעה לירושלים לדירה, שמישהו נידב להם שהות בה. עד היום אנחנו כאן. בירושלים. משפחה מפונה. את מחלימים מהטראומה. את את חוזרים לנשום סדיר. אחרי הסיפור עם שקית הזבל לקח אותי שי לסיבוב להראות לי שהכל בסדר בחוץ, גם שם חווייתי חוויה לא קלה ושי פשוט הזמין אישיות חוסן בכירה מאיחוד הצלה לטפל בי. ואם תשאלו אותי מה הדבר החשוב ביותר כיום אני אומר לך- חוסן. חוסן היא מילת מפתח לכל מי שעבר מה שעבר בימים אלו. ולמעשה, כולנו עברנו טראומה רצינית.

דְּמוּעַתְּ תִּדְמַעַ עֵינַי וְאַלְכָּה לִי שָׂדֵה בּוֹכִים.

סרג'יו קם בבוקר שבת שמחת תורה לבומים עזים, ולקריאה בקשר של חברו, איציק קרא, פרמדיק באיחוד הצלה, שמבקש ממנו להצטרף אליו עם ניידת הטיפול הנמרץ בה הוא נוהג במסגרת התנדבותו באיחוד הצלה. סרג'יו נענה מייד, עלה על הניידת ואליו הצטרפו אישתו קרן, ומתנדבת נוספת ממודיעין, נעמי.

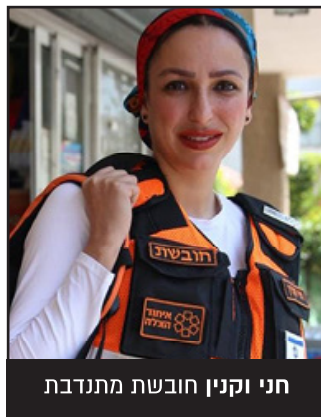
סרג'יו גריליניק חובש מתנדב

הם דהרו על הכביש, שומעים בקשר דברים שמובן מהם שהם בדרך אל שערי הגיהנום, אבל כמה שהיו מוכנים נפשית, דבר לא השתווה למראות המזעזעים שראו. לא היה זמן לחשוב או לעכל. הם החלו לפנות פצועים בנט"ן לבתי חולים. בפינוי השני הגיע אליהם חייל בן 21, שנפצע

קשה בקרב שניטש בין 6 חיילים לבין 50 מחבלי חמאס. הוא מלמל מתן, מתן, ואיבד הכרה. (בדיעבד הסתבר שהוא התכוון לחייל מתן אברג'ל הי"ד, שנפל על רימון כדי להציל את השאר והתפוצץ לרסיסים). הצוות טיפל בו, היד שלו הייתה שבורה לחלוטין אבל מה שהדאיג אותם היה הריאה המנוקבת. הם נסעו בדרך החתחתים במהירות מטורפת לברז'לי, מסרו אותו בלב הולם ונפנו חזרה לרכב, להציל עוד, עוד. ברגע האחרון, הצליחה נעמי, החובשת השניה, לקחת מדבקה עם שמו של החייל. שמו היה און, ושמו ומראהו ליוו אותם לאורך כל היום, על אף שפינו עוד ועוד פצועים. הוא נכנס להם ללב, והם רצו לדעת מה איתו. כשבדקו ביום למחרת, הוא כבר לא היה בברז'לי. ובכאוס ששרר בימים הראשונים של השבוע, ודאי לא יכלו להשיג מישהו מבית חולים שיעזור להם להתחקות על עקבותיו. אבל הם לא הפסיקו לחשוב עליו. ואז יום אחד, שוטטה נעמי בפייסבוק, נדהמה לגלות פוסט, שכתבה אחותו של החייל און, ובו תמונתו ומיקום - איכילוב. האבדה נמצאה במצב טוב ב"ה. הם הגיעו לבקרו בשיקום של אני החולים איכילוב. הוא אמנם יזדקק לעוד כמה ניתוחים. אבל חייו ניצלו !

תַּקוּם לְדָם הַנִּשְׁפָּךְ בַּיּוֹם הַהוּא

"בשלב זה הפחד זז הצידה ואת פועלת כמו רובוט, תחת השפעה מלאה של אדרנלין. את לא אוכלת ולא שותה, לא נזקקת לשירותים לא עייפה. פשוט, לא מרגישה כלום. את רק עסוקה בלהציל עוד ועוד חיילים ואזרחים פצועים שמגיעים אליך, למיין או להעביר אותם לבית חולים."

"הוא נשאר שם. למה לא פינו אותו גם?! הארוס שלי, הוא נשאר שם!" הפצועה, שעלתה לאמבולנס של חני. לא הפסיקה לקרוא: "לא פינו אותו והוא נשאר שם לבדו! תחזרו, תפנו אותו!" היא הייתה ירויה בשתי הרגליים, והתעלפה והתעוררה לסירוגין, אבל בכל פעם שהתעוררה,

צעקה: החבר שלי שם! למה לא העליתם אותו גם? לכי תסבירי לה, אומרת חני וקנין ועל פניה צער תהומי, "שהוא נרצח, נפטר. ולנו, מצילי החיים לא היתה אפילו שניה אחת להתעסק עם גופות באותו רגע, רק עם מי שהיה בחיים ועוד היה לו סיכוי. הנסיעה לבית חולים סורוקה בבאר שבע התארכה, משום שתחילת הדרך הייתה סלולה גופות ומכוניות שעלו באש. כנהגת אמבולנס הייתי צריכה לקחת החלטות מהירות מאד, מהירות ההגעה לבית החולים עם הפצועים חשובה מכל". באירוע כזה לא חלמה חני שתשתתף בכל ימי חייה. "בשעה 11 בבוקר שלחו לנו אמבולנס מבני ברק לסניף איחוד הצלה ברחובות, והצטוותנו כמשמרת. בתחילה חשבנו שזו חדירה קטנה. לקחתי איתי את הנשק ועלינו לאמבולנס, ג'מי ואברימי מהצוות יחד איתי. נסענו לצומת חלץ ומשם פתחנו מייד בפינוי חולים. היה עומס מטורף של פצועים. לפעמים העמסנו 5 פצועים יחד באמבולנס. הבנתי שמדובר באירוע בקנה מידה שונה מכל מה שהיה אי פעם. נסענו לשובה-ישוב סמוך לסעד ולכפר עזה, כשאנחנו שולפים נשקים כל הדרך - היו עדיין חדירות מחבלים כל הזמן. לאורך כל הדרך היו אזעקות ונפילות. מי שלא שמע רעם של נפילת טיל כשהוא בחוץ (לא מתוך מקום וסגור כמו מ"ד), לא שמע רעש מחריד מימיו. בתוך כל זה היה עלינו לפעול מהר, מהר, מהר. בשלב כלשהו התפצלנו ואני צורפתי לפרמדיקית סיון משיח והפרמדיק גל מזור. קיבלנו חייל ירוי בבטן וברגליים.

"תלפתי אותי", הוא ביקש ממני בקול צרוד וניחר, "אני לא יודע אם אני חי או מת, רוצה להרגיש משהו". לאחר מכן עלתה פצועת יד עם חברתה, שבתושיה רבה קיבעה לה את המקום בעזרת צעיף רחב. פחדת? "בשלב זה הפחד זז הצידה ואת פועלת כמו רובוט, תחת השפעה מלאה של אדרנלין. את לא אוכלת ולא שותה, לא נזקקת לשירותים לא עייפה. פשוט, לא מרגישה כלום. את רק עסוקה בלהציל עוד ועוד חיילים ואזרחים פצועים שמגיעים אליך, למיין או להעביר אותם לבית חולים."

טפל וסע, טפל וסע, (ככה כינו המתנדבים את פעולת פינוי הפצועים המהירה), את נמצאת בכל פינה שאת יכולה לעזור. מצטוותת לכל מי שצריך, ואפילו לא מודעת מי עובד לצידיך מרוב שאת מרוכזת במשימת ההצלה. לקראת אחר הצהרים, הכח הנפשי של אחד הפרמדיקים שעבדתי אתו. החל להיחלש. "אני לא יכול לשאת את זה יותר", הוא אמר. אמרתי לו "אני אשאר איתך, נמיין מפה פצועים. לא ניסע". עשינו זאת כמה זמן, אבל אחרי שעה קלה הוא הודה, שגם זה למעלה מכוחותיו. מכיוון שאני חובשת חוסן, אני יודעת, שחוסן נפשי חשוב לא פחות מפיזי, ולכן הרגעתי אותו ולקחתי אותו לביתו. לאחד הישובים בדרום השפלה. ושוב, הדרך הייתה הזויה. נסיעה בחושך, בעלטה, גופות על הכביש, את לא יודעת מי חייל מי מחבל מי שוטר, את לא יודעת מה יצוץ לך פתאום. ומה שברור הוא שאת לא יכולה לעצור. את ממשיכה לנסוע. הילדים מתקשרים אלי מהבית – אנחנו פוחדים, אמא,תחזרי אני מבטיחה להם שהם מוגנים שם, ושאת לא יכולה כי יש פה אנשים שחיייהם בסכנה. אחרי שהורדתי אותו בביתו, חזרתי לצומת והמשכתי לפנות ולטפל בפצועים עד 2 בלילה. עד שתשו כוחותיי לגמרי. רק ב-3 בלילה כשחזרתי הביתה, הבנתי מה עבר עלי. חיבקתי את הילדים ונכנסתי לחדרי..."

וישנת שעות ארוכות? "ממש לא. למעשה, אני לא ישנה מאז. רק צונחת לתרדמה מרוב עייפות. אין לי יכולת לישון אחרי כל המראות שעברנו. שום דבר לא דומה למה שהיה. עדיין יש חוסר ודאות מטורף ואין מי שיגיד לי "זה נגמר, אפשר להיאנח אנחת רווחה". לא. לאחר שמחת תורה ירדתי כמה פעמים לעשות משמרות וגם ובנתיבות וכן. לשאלתך, אני עושה חוסן, גם מסייעת לחברים וגם מקבלת סיוע ושיחות מצוות החוסן הפנימי שלנו. צוות איחוד הצלה שלנו ברחובות מלוכד מאד ויש לנו מדריכת חוסן בכירה מדהימה בשם הדס פלג שפשוט מחוללת נפלאות. בכלל, באסון הזה נוכחתי לדעת עד כמה הארגון שלנו יוצא מן הכלל. ב-7 באוקטובר ראית בשטח רק אותם! ואת צה"ל. מדהים איך שכל הדרגים ירדו לשטח. אין פה "הבדלי מעמדות, כמו שהם מצילים חיים ללא הבדל דת גזע ומין כך גם מתנהגים בשויון מוחלט כשמדובר בהצלת חיים. ביום שאחר כך, התקשרה אמא של הבחורה הירויה מהמסיבה, לשאול את חני אם היא יודעת מה עלה בגורלו של הארוס של ביתה. מכיוון שזה מידע רפואי, לא יכלה חני לא לומר לה שהוא מת. מאידך, היא שמחה לשמוע שהבת שלה שהייתה עם 4 פתחי ירי, פתח כניסה ופתח יציאה בשתי הרגליים, החלה להחלים ולהשתקם.

וְשָׂרָה עֹלָה עִם אַבְרָהָם סָלָה

אין דרך אחרת להגדיר את יחיאל מלבד "לב כתום". עשרים ושמונה שנותיו מלאות בכל דרך שהיא בארגון. כבר מגיל צעיר שילב את לימודי הצילום שלו עם התנדבות מסיבית לאחר לימודי חובש, חוסן ונהיגת אמבולנס.

הסיפור של יחיאל באותו יום מצביע בהדגשה על אחד מכללי הברזל של איחוד הצלה: לא משאירים חייל פצוע בשטח. גם אם החייל הוא כלב של יחידת עוקף. כיום, הוא גם בעלים גאה של בארי, גורת כלבים טיפולית מתוקה במיוחד מגזע גולדן רטריבר, שמככבת בבניין איחוד הצלה ועדיה לגדולות.

איך הייתה שמחת תורה שלך? "בליל שמחת תורה הייתי בכפר חב"ד, במטרה לחגוג את כל החג עם חברים. בשעה 6 וחצי התעוררתי עם התראות בקשר והבנתי שמשהו קורה בדרום, מיד הערתי את חברי מהחדר ואמרתי לו שאני יוצא לדרום ושלא ידאגו לי. נכנסתי לרכב החירום של איחוד הצלה והתחלתי לצאת לכיוון שדרות. בדרך, לינור, מנהלת אנף התקשורת, מתקשרת אלי ומתרה בי לי לא לנסוע לשם כי יש מחבלים שיורים. בדיוק הייתי באזור ברחובות. שם הייתה פגיעה ישירה של טיל. נכנסתי לשם, להושיט עזרה בטיפול בפצועים. כך עברתי בין כמה אזורים בהם היו נפילות. בין נפילה לנפילה התחילו להגיע הודעות על בלגן רציני בדרום, נפילות, מחבלים, יריות, אש וחטופים. הבנתי שרחובות פחות רלוונטיות... התקדמתי הלאה לכיוון שדרות. כשהגעתי לאשקלון עצרתי, כי בדיוק נשמעו אזעקות בלתי פוסקות ודווח על נפילות נוספות. נכנסתי וטיפלתי גם שם בפצועים אחר כך הגעתי לצומת חלץ, כי נאמר לי ששם איחוד הצלה מתארגן לפעולה. משם עברתי לאמבולנס והתחלתי לעשות פינויים ומהכבישים מסביב להם. מאות פצועים! עשיתי פינויים לברזיליי ולקפלן. לקחתי חיילים, אזרחים, ופצועים מהמסיבה. אחרי צהרים הגעתי לקיבוץ בארי. נשארתי עם משה ויצמן בכניסה לבארי עם הכח הצבאי, שם הוקם אתר טיפול עם הש.ג. אליו הגיעו נפגעי חרדה ופצועים - הן חיילים שנכנסו להילחם בבארי, ויצאו משם כשהם פצועים, והן בתושבים. כמויות הזקוקים לעזרה, לחוסן ולפינוי היו בלתי נתפסות. עבדנו - צוות איחוד הצלה וצה"ל - עד הלילה בלי הפסקה ולו לרגע אחד. מקרים שנחקקו אצלך? "למרות האיפול המסוים שאני חווה בקשר לכל מה שקרה שם (הנפש מדחיקה), אני זוכר את שני החיילים שיצאו אלינו במצב של חרדה נוראית, לאחר שהמפקד שלהם נורה מול עיניהם. הענקתי להם טיפול חוסן. שוחחתי איתם, עד שהגיעו למצב שיכלו לחזור פנימה לבארי ולהמשיך להילחם! ובשעה 10 וחצי בלילה פיניתי את טייגר לסורוקה. טייגר, כלב מיחידת עוקף, נורה מקלצ'ניקוב והיה פצוע ברגלו. הוא הגיע אלינו עם חבר שלו, חייל,

שנפצע בלחיו השמאלית מירייה. שניהם - הן החייל והן טייגר - קיבלו טיפול ראשוני. אני עצרתי את הדימום ברגלו של הכלב ועשיתי לו חוסם עורקים. רופא שהיה שם פתח לו את הוריד ודרכו הוחדרו לו תרופות רבות. כעת נשאר לפנות את החייל, שלחיו היית שרוטה עמוקות, לבית החולים. אבל החייל לא הסכים להתפנות לבית חולים אם לא נפנה גם את טייגר. "הוא חייל לכל דבר", נאנק בכאב כשניסינו לומר לו שהמצב כאוטי וצריך לפנות לבית חולים קודם כל את בני האדם. "הוא נכנס איתנו על מנת להילחם ונפצע! כלל מסכר אחד לא משאירים חייל פצוע בשטח!" הבנתי מה צריך לעשות: העלנו את הכלב ואת החייל לאמבולנס ולקחנו אותם לבית חולים סורוקה. חובש בשם זאבי פישמן הצטרף אלי, בדרך, תיאמנו עם יחידת הכלבנים של המשטרה שאנחנו מגיעים לסורוקה, ושידאגו לשלוח משם פינוי לכלב הפצוע לבית החולים הוטרינרי... מיד כשהגענו לבית החולים, יצא אלינו רופא, שמתעסק מעט עם בעלי חיים, ונתן לטייגר עוד תרופות הרגעה, ומייד אחר כך הגיעה יחידת הכלבנים של המשטרה לקחת את טייגר לוטרינר. רק אז הסכים החייל להיכנס לטיפול בבית חולים. מצבו של החייל טוב. טייגר אמנם לא חזר לשירות, מפאת נכות... כעת יש לו רק 3 רגליים, אבל הוא שרד. וחי בגלל החבר הנאמן שלו".

שבועיים וחצי לאחר מכן לא עזב יחיאל את הדרום. בהתחלה היה בחלץ ואח"כ בשדה יואב – היכן שאיחוד הצלה הקימו בית חולים שדה. הוא ישן ברכב. ולא חזר הביתה עד לשוך הצורך הראשוני בהצללת חיים.

מְסַפֵּד מֵר אֶעֱשֶׂה וְאֶקוּוֹן בְּנֵהוּמָה

יוסף חיים יזכור לנצח את ריח הגבש הנצלה, העולה באש ונחרך, ששרר בכל. "בבקשה..." אמר הפצוע ליוסף חיים, "בבקשה..." אבל לא הצליח להגיד עוד מילה. הנשימות שלו היו כבדות והוא התערפל עד אובדן הכרה. הבלגן, האש והעשן השחור, יישארו אתו לנצח.

יוסף חיים סיבוני לא חושב שהוא יוכל להגיע לשום אירוע של 'על האש' בשנה הקרובה למעשה, גם כשהוא לא נמצא במקום שיש בו אש ועשן, גם אז, הריח לא מרפה ממנו. מענה אותו בזיכרונות של דם ואש. באותו טרום צהריים של שמחת תורה, כשהגיע לזירת האירוע: רחוב שדרות ויצמן בנתיבות שנפגע מטיל, שכבו הנפגעים –

שלשה במספר, בחזית הבניין שקרס למחצה.

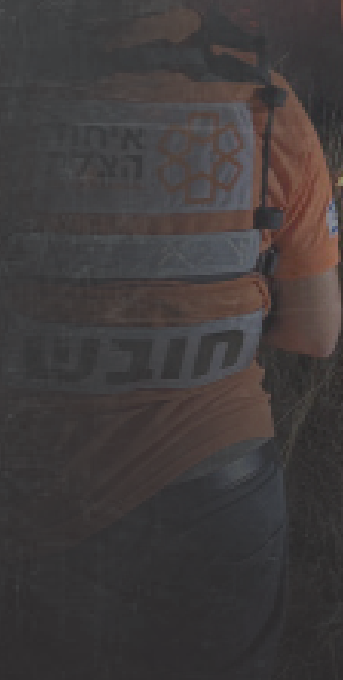
"הם היו שלשה דורות", משחזר יוסף חיים, "סבא, אבא ונכד. הנכד כבר לא היה בחיים. הסבא היה במצב אנוש, והאב היה במצב קשה מאוד אם כי חרוך כולו מכף רגל ועד ראש, והוא ניסה נואשות להגיד לי משהו. התקרבתי אליו ככל יכולתי, כדי להבין, אבל לא הצלחתי. זה היה מתסכל לא להבין מה הוא מבקש. בד בבד שמתי לו חמצן וחבשנו לו את הרגל לפני הפינוי לבית חולים. פנינו אותו לבית חולים. גופות לא היה זמן לכנות באותו רגע. פצועים שעדיין יש להם סיכוי המתינו לנו, לטיפול, שמסתבר שרק אנחנו, מתנדבי איחוד הצלה, הענקנו באותן שעות איומות! חזרנו לצומת שובה, הקרובה לבארי, שם פתח איחוד הצלה טריאז' שדה ועבדנו כתף אל כתף עם צה"ל לטיפול ראשוני של המוני פצועים שהביאו לנו מהקיבוצים ומהכבישים השונים".

יוסף חיים סיבוני, (25) חובש מתנדב מסניף דימונה היה שם לאורך כל אותה שבת קשה. טיפל בפצועים ובנפגעים, במקום בו ירד המוות לפגישה של פנים אל פנים עם רבים מתושבי הדרום. "את הפצועים הקשים פינו לצומת חלץ, משם לקחו אותם במסוקים לבתי חולים. את הקלים והבינוניים העבירו ישר לבית חולים. עבדנו שעות ארוכות בלי הפסקה, בתנאים קשים. בד בבד הגיע ציוד מהמרל"ג והתאפשר טיפול נרחב יותר. בשעה 12 שמענו שיש נפילות בנתיבות וגם שם היו פצועים והרוגים, חלק מאיתנו נכנס לתוך העיר, שם פגשתי את פצועי רחוב ויצמן. אחרי שנרגע המצב בנתיבות, יצאנו שוב לקבל פצועים בצומת. הפצועים "נשפכו" אלינו ברכבים צבאיים ופרטיים, ואחר כך גם באמבולנסים. הם קיבלו טיפול ראשוני אצלינו והמשיכו לבתי חולים". היום הזה נצרב בתודעתו ובלבו של יוסף חיים, והפצוע שניסה לומר לו משהו ולא הצליח, רדף את תודעתו. הוא ניסה לברר מה עלה בגורלו. לתדהמתו, גם בני המשפחה שלו לא ידעו היכן הוא! המשפחה עצמה חיפשה אותו או לכחות קצה חוט שיוביל אליו. הם ביקשו מיוסף חיים לנסות לבדוק... בסופו של

דבר הוא נמצא בסורוקה. עדיין בחיים, אבל למרבה הצער לאחר יממה נפטר. ועד עכשיו, תוהה יוסף חיים, מה הוא רצה לבקש בקשה אחרונה...

ארגון המתנדבים הלאומי